

مهسعوود محهمهد

بهره و

راسته شهقامی ئاخوتنی کوردی

وهشانی به کهم: «کۆری زانیاری کورد» سالی 1978

وهشانی دووم: سايی www.mamosta.net سالی 2009

له ژماره 64 ی تشرینی دوهم و کانونی یه کهمی سالی 1977 ی گوڤاری «رۆشنییری نوێ» دا، گوتاریک له ژیر ناویشانی «کوردواتهنی» دا بلاو کرایهوه. کۆمهلیک رهخهنی له دوو نووسینه کهی من «فۆنه تیک چیمان بۆ بکا؟» و «چهند ههشارگهییکی ریزمانی کوردی» گرتبوو، وهک دهشزانین رهخهنگرتن مافی بی دهمهتهقهی نووسهران و خاوهن بیرانه. لهم روانگهوه خوشامهدهی له ههموو رهخهنگان ده کهم، بهلام دوو تیپینی گشتییم له بارهی ئه و رهخانه و ههموو رهخهنیکی دیکهش ههیه. یه که میان ئه وهیه رهخهنگر له سه رهیه تی شتیکی باستر له رهخهنگه لێگیراوه که پیشکesh بکات نهک ته نهها مه یلی خو هه لدا نه وه پالی پنه بنی بۆ رهشکردنه وهی ره مه کیی چهند لاپه رهیه ک. دوهمیان ئه وهیه، پتویسته لایه نی ناحه زایه تی و که فوکولی دهروون تیکه ل به بابه ت نه کری هه نه بی له بهر ئه وهی خوینده واره کانمان به و پیشه نار ه وایه رانه یه ن. پتویستیه بلیم، ئه و نووسه ره ی له زه مینه ی وه رام دانه وهی هیرشدا ده مودووی ناحه زانه به کار ده هیئت گوناھی ئه و نووسه ره ی نییه که هه روا به رمه یدان و بیلزوم مل له هیرش بردن ده نی ت. مافی له سه رخو کردنه وه، له حاله تی ره د کردنه وهی هیرشدا، ده چیه پال مافی ره خهنگرتن و دهسته ته رازووی گله یی لیکردنی سووک هه لده ستینیه وه.

له گه ل ئه و دوو تیپینییه شدا به و په ری باخه ل فره احیه وه سه یری گوتاره کهم کردوه و پتر له خاوه نی په رۆشدارم بۆ ئه و هه موو هه له و ناته و او بیانه ی تییدان. هه ر بۆ تا که مه به ستی سوودی لیکۆله ره وه نه و باوه کانی ریزمانی کوردیش ویستم با یی پتویست رۆشنا یی بیرو رای خو م (ئه گه ر ه یچ رۆشنا یه کیان تیدا بیت) بۆ لایه نه ناته و او وه کانی ئه و گوتاره به او یژم. ئه وه ی راستیش بی، ترسی هه له ی چاپ خسته مه سه ر با ری له چاپ دانی ئه م نووسینه م له چاپخانه ی کۆری زانیاری کورد چونکه من له با ریکدا نیم بتوانم سه راسۆی چاپ کردنی نووسینه کهم له ده ره وه ی کۆر بکه م، زۆر جار انیش هه له ی بچووک سوودی گه وه ده دۆرینیت. وام په سه ند کرد که وا پتبه پی ناته و او یه کانی گوتاره که به سه ریدا برۆم.

له ستوونی یه کهمی گوتاره که ده خوینیه وه «چهند هه زار سالی له مه وه برتر». وشه ی له مه وه برتر لیره دا هه له یه چونکه په ی Comparative بۆ به راورد کردنی نیوان

دوو لایه‌نانه، لی‌ره‌شدا هه‌ر یه‌ک لایه‌ن هه‌یه ئه‌ویش رۆژ‌گاری چه‌ند هه‌زار سال «له‌مه‌وبه‌ر» ه. ئه‌گه‌ر گو‌تاره‌که مافی ته‌واوی به‌ ریزمان دابایه‌ ده‌بوو بلی «چه‌ند هه‌زار سالی له‌مه‌وبه‌ر». کاتی‌ک به‌مانه‌وئ رابردوویه‌ک له‌ یه‌کی‌کی دیکه به‌ره‌ژووتر به‌ین ریمان ده‌بی له‌مه‌وبه‌رتر به‌کاربه‌ینن وه‌ک که بلی‌ین «ساسانیه‌کان له‌ عه‌باسیه‌کان له‌مه‌وبه‌رترن». وا ده‌زانم ئه‌مه‌ راستییکی زی‌ده سه‌ره‌تای زمانزانییه، جا ئه‌گه‌ر له‌ مه‌یدانی پیندا‌گرتندا نموونه‌ی وه‌ک ئه‌م هه‌له‌یه له‌ نووسینی وه‌ک خوی به‌ین‌ریته‌وه ده‌بیته هه‌له‌ی برای هه‌له. وا پێ ده‌چی یاری‌ده‌ده‌ری گو‌تاره‌که جاری ماویه‌تی له‌ کوردیدا، یاخود له‌ نووسیندا، ره‌گ دا‌کو‌تاو بی، ئه‌مه‌ش شتیکی سه‌یر و سه‌مه‌ره نییه چونکه فراژی بوون کاتی ده‌وی.

به‌ دوا ئه‌و وشه‌یه‌دا نووسراوه «زمانی سه‌رپاکی سه‌رانسه‌ری خاکی کوردستان»، وا باش بوو بگوتری «زمانی سه‌رپاکی کورد و سه‌رانسه‌ری خاکی کوردستان». ده‌شی وشه‌ی کورد له‌ کاتی چاپ کردن په‌ری بیته‌ وه‌یاخود نووسه‌ر له‌ بیر کردیته...

له‌ ستوونی دوهمی گو‌تاره‌که ئه‌م رسته‌یه له‌ چاوان ده‌چه‌قیت «سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ش که‌چی هیشتا ئاو‌یستا، ئیسته هه‌ر به‌ زمانیکی مردوو له‌ قه‌له‌م ده‌دری...». ئه‌م رسته‌یه له‌م شیوه‌یه‌دا پێ نالین «رسته‌ی کوردی شیوه‌ی ئه‌ده‌بی» ئه‌وه‌ی راستی بی ناشی به‌ ئاخواتنی عاده‌تیش حساب بکری چونکه یه‌کجار کز و لاواز و پر هه‌له‌یه. جاری له‌ پیشه‌وه ده‌بی بلی‌یم نووسه‌ر مه‌به‌ستی له‌ «سه‌ره‌را» واتاییکی وه‌ک «رغم ذلک» یه‌ نه‌ک «بالأضافة الی ذلک» له‌به‌ر ئه‌مه‌ وشه‌ی سه‌ره‌را بو ئیره ده‌ست نادات و ده‌بی به‌ «له‌گه‌ل ئه‌مه‌شدا» بگۆردریته. ئنجا وشه‌ی «که‌چی» ده‌لی دوهمه‌له‌ به‌سه‌ر سنگی رسته‌که‌وه، ئه‌ویش ده‌بی به‌ ده‌می نشته‌ری خامه‌ بسریته‌وه. دوا‌ی ئه‌مانه‌ش له‌ خووه‌ دیاره وشه‌ی «هیشتا» و «ئیسته» یه‌ک شتن و له‌یه‌ک رسته‌دا کو نابنه‌وه، که‌ کۆش کرانه‌وه هه‌له‌ پیک ده‌هینن. به‌و پینه ئه‌گه‌ر رسته‌که لێ بقرتیت و تاوتۆ بکرتیت بو باریکی په‌سه‌ند ئه‌مه‌ی لی شین ده‌بیته‌وه «له‌گه‌ل ئه‌مه‌شدا هیشتا ئاو‌یستا هه‌ر به‌ زمانیکی مردوو له‌ قه‌له‌م ده‌دری». خو ئه‌گه‌ر له‌ دوو وشه‌ی «هیشتا» و «هه‌ر» یه‌کی‌کیان به‌لاوه‌ بنریته‌ رسته‌که بی عه‌یتر ده‌بیته. «له‌گه‌ل ئه‌مه‌شدا ئاو‌یستا هه‌ر به‌ زمانیکی مردوو...». به‌لام به‌مه‌دا واتا و مه‌به‌ستی رسته‌که له‌ چه‌نگ ره‌خنه‌ قوتار نایته‌ چونکه «ئافیستا» ئه‌و مردوو ه نییه. که‌سیک ئا‌گاداری جم‌جولی زه‌رده‌شتیه‌کانی ئیران و ئه‌ولاتری ئیران بی ده‌بینی ئه‌ده‌بیات و ده‌ستووراتی ئافیستا رۆژ له‌ رۆژ پتر هیز وه‌رده‌گرن و چالاکتر به‌سه‌ر زار و زمان و قه‌له‌مانیشدا دین و ده‌چن. زمانی ئافیستا وه‌ک زمانی سو‌مه‌ر و

ئه که د نییه له بیران چوو بیتته وه، ته نانه ت وه ک زمانی لاتینی کونیش نییه ههر له میشکی ماموستایاندا بژیت چونکه ئافیس تا وه ک تهورات پیوهندی به بیروباوهری غه ییبیه وه ههیه و پیروهوه کانی نوژی پی ده کهن و له بهر خوا ده پارینه وه و قوربانیی ئاینیی ئه و زمانه و دینه له خویان ده گرن... به ره ییکی دیاری ئیرانی و ئیراناسه کانی فارس له م رۆژگارهدا به چالاکی خه ریکی بوژاندنه وه و گه شه پیدانی ئافیس تا و دینی زه رده شتن، وه ک بزانه ده وه له تی ئیرانیش دانی به بوونیا نندا هینا وه له مه شدا ههر ده لپی فه رمانه که ی خه لیفه ی دوهم «عومه ری خه تاب» که زه رده شتییه کانی به «أهل الكتاب» دانا هه لگی را وه ته وه. خولاسه، به مردوو دانانی زمانی ئافیس تا و دینی زه رده شت وه ها به سه رپینی ناییت، ئه و سه رچا وه ی قسه ی وه هاشی لی وه رگیرایی دیاره په له ی کردوه و نه ختیکیش خلیسکی بر دوه. به هه مه حال ئه م هه له یه بو لایه نی زماناسیی گوتاره که ناچیتته وه.

ههر له و مه سه له یه ی مردوو ته ی ئافیس تا دا هه له ییکی فکری دیکه هه یه پی ده لئین «تناقض»، واته خو هه لوه شان دنه وه، له وه دا که گوتاره که له پیشه وه رایه کی نا پوخت ده رده بری له باره ی هوی مه یین و وه ستانی زمانه که وه که ده ی دا ته وه به مردنی ئه و گه له ی قسه ی پی ده کهن، ههر به دوا ئه وه شدا ده لی زمانی ئافیس تا مردوو که چی ده شلی بو ما وه ی دوور دریز زمانی «سه رپاکی سه رانسه ری» کوردستان بوه. خو ده شزانی، گوتاره که ش ده لی، کورد زیندوو ه. ئنجا خو یته ر با سه یری ئه م خو پاشگه ز کردنه وه یه بکات:

زمان ده مرئ، ده مه یی چونکه ئه و خه لکه ی قسه ی پی ده کهن مردوو ن.

ئافیس تایی زمانیکی مردوو ه.

ئافیس تایی زمانی دیرینه ی هه موو کوردستان بووه.

کورد نه مردوو ه.

بیگومان ئه م ته رزه قسانه مایه ی دلگه رمیی و په له په ل و که م لیکدانه وه یه: به کوردی، به چکه ی عاتیفه یه و به س.

به یه که وه به سترانی چاره نووسی زمان و خا وه نه که ی وه ها ساده و «متناقض» نییه. وا ده بی زمان ده مریت و گه ل به رده وام ده بیت «قیبیتییه کان زمانیان بوو به عه ره بی و که سیش له ناوی نه بردن». نا ونا وه ییکیش ده بی نی زمانی نژادی هینده گورانی به سه ردا دیت پیوهندی به رابردوو یه وه نامیتیت وه یا زور بیه یز ده بیت هه رچه ند

خاوەنە کەشی زیندوو - عەرەبی یەمەن ھەر ماون بەلام زمانی کۆنیان لە ئاخوتندا
نەماوە، پیشی نانوسریت، تەنانت زمانی عەرەبی بە تیکراییی ئەگەر شیوەی پیش
ئیسلامی لە نووسین و کتیباندا نەژیابا، ئیستا ئەویش بە نەسبەت ئاخوتنی
عەرەبییەو ھەک زمانی ئافستای لی بەسەر دەھات. فەرموو قسە ی خەلقی تونس
بەم بەیتە بگرە:

ھیق ھجف و زفانیە مرطی

زعرأ ریش جنحیھا ھرامیل

بە یە کەو ھەردن و ژیانای زمان و مروّف باسیکە و ھا بە بەلە ئەنجام نادریت...

لە سەرەتاکانی ستوونی سییەمی گوتارە کە رستەییکی نالەبار ھەبە ھەم لە رووی
رێژمانەو ھەم لە رووی فکەرەو تا بلیی ھەزارە، ئنجا دارشتنە کەشی لە ھەدبەدەر
کە. رستە کە ئەمە یە «... ئەگەر ویسترا بەسەرھات و دۆستایەتی و ئالوگۆری باری
ئابووری کۆمەلایەتی گەلی بزانی، یە کئی لەو رینگایانە ی دەت گەتینتە ئاوات و ئامانج
گرتنی رینگای لیکۆلینەو ھە ی میژوویی وشە یە - لە کوپو ھاتوو؟ لە کە یەو ھاتوو؟
واتە: «ئیتۆمۆلۆژی» وشە ی زمان».

1- لە لایەن رێژمانەو: کە گوتت «ئەگەر ویسترا...» ری ھە یە لە کۆتاییدا بلی
«دەبی بزانی» نە ک «دەبی بزانی» چونکە کە سەرەتای رستە «مینی للمجهول»
ی کەسی سییەم بیت ناشی دوایی رستە کە «مینی للمعلوم» ی کەسی دوہم بیت.
راست ئەو ھە یە سەرەتای رستە کە «ئەگەر ویستت» بیت لەو بەولاو ھەموو
کەسەکانی ناو رستە کە «کە کەسی دوہم» راست دەردەچن. ئەم تیبینیەش لەوانە
نیە سەریچی تیدا بکریت مەگەر بە نیازی نەسەلماندن دڵگەرمانە...

2- لە رووی تەعبیرەو، باوہر ناکەم کەس ھەبی بتوانی بلی من ھیج واتایکی
تەواوی ئەو کۆمەلە وشانە لە خودی وشەکانەو تیدەگەم چونکە کە باسی
«دۆستایەتی و ئالوگۆری باری ئابووری کۆمەلایەتی!!» دەکات خەیاڵ بۆ پیوہندی
نیوان «گەلان» دەروات، بە تاییەتی کە دە یەوئ لە ریی ھاتنی «وشە» بۆ ناو زمان
ئەو دۆستایەتیە و ئالوگۆر!! بزانیەت چونکە دیارە ھاتنی وشە بۆ ناو زمان دەبی لە
زمانیکی دیکەو تەصور بکری کەچی دەقی رستەکان پیوہندی نیو گەلان بە
دەستەو نادات چونکە «دۆستایەتی و ئالوگۆر... گەلی» دەکاتو ھە یە ک گەل. ئنجا
چۆن دەشی گەل دۆستایەتی و ئالوگۆر (تبادل) لە گەل خۆیدا بکات. من لە زمانی

حالی وشه کانه وه ده زانم مه بهستی عیبارته که چیه نه ک له واتایانه وه چونکه له سه ر واتایه ک راناوهستن. ده زانم که ده لئ «وشه له کوپوه هاتوه؟ له که یه وه هاتوه؟» ده یه وئ بلی هاتی وشه ی بیگانه بو ناو زمانیک پیوهندی نیوان خاوهنی وشه که و ئه میلله ته ی وه ریگرتوه نیشان ده دات، وه ک ئه وه ی که په یدا بوونی وشه ی «ورشه» له میسری سه ده ی نۆزده مدا ئه وه راده گه یه نی که میسر پیوهندی نزیکه به ئینگلیزه وه بووه چونکه دیاره وشه که له Workshop هوه وه ریگراوه.

3- له روه ی فکروه، هه رچه ند گوتاره که لیته دا بیرورای نیو کتیبان ده داته وه، به لام نه یوانیوه که م و زور رووناکه ی و دروستی و وردی و نیشانیکانی ئه و بیرورایانه رابگه یه نیت، هه ر ده لئ ته عبیره کانی له ناو شه پۆلی ئه و کتیبانه دا خنکاوه. خنکانه که شی به هوی نه فه سکورتی خو روونکردنه وه و ناپوختی رسته کان و لیلی «فکر» ی گوتاره که وه بووه. ئیتیمۆلۆجی هه رگیز به تاکه هوی گرته به ری «رپگی ی لیکۆلینه وه ی میژووی وشه» نامگه یه نیته ئاوات و ئامانج ئه گه ر به وه ی له ری زانی «له کوپوه؟ له که یه وه؟» ی هاتی وشه بو ناو زمانیک «... دۆستایه تی و ئالوگۆری ئابووری کومه لایه تی گه لی» بزانه چونکه ئه م قسانه ده یکی ئه و پیوهندییه جوړاوجۆره ی نیوان گه لانم نیشان ناده ن که له ری غه یری «دۆستایه تی و ئالوگۆری ئابووری کومه لایه تی» یه وه گه لان به یه که وه ده لکینن ئیتر یا لکاندن دۆستانه بیت وه یا دوشمنانه بیت، له شیوه ی ئابووری کومه لایه تی دا بیت یا له شیوه ی دیکه ی وه ک ئایین، ئه ده ب، فه ن بیت، به ئالوگۆر بیت وه یا به سه پاندن و که نه فت کردن بیت. خولاسه ئه م کوتانه وه ی ئابووری کومه لایه تی له م جینگه یه دا خو دانه به ر شه پۆلیکی باوی نووسینی ئه م رۆژگاره یه بی ئه وه ی پیوهندی ژیه ری به بابه ته وه هه بیت چونکه مه علومه به ره که ته کانی ئابووری کومه لایه تی به ره له سه دان سال له نیوان نحوسه تی ده یه ها پیوهندی نارها و درنده دا ده خنکان، ته نانه ت ئه گه ر پیوهندییه چاکه کان و نه چاک نه خراپه کانی به به رچاومانه وه بگرین دیسان که له که له سه ر ئابووری کومه لایه تی ده که ن وه ک که، به داخه وه، دوشمنایه تیش له کۆندا فرزه ی له دۆستایه تی ده بری...

سه رنج له رسته ی دواتر بگره که ده لئ «به هوی وردبوونه وه ی میژووی ئه و وشانه وه... هه ن و نییه ی ئه و وشانه مان بو درده که وئ، ئه و وشه یه له کوپوه هاتوه! به هوی چیه وه هاتوه، هوی هاتنی... له چه دراوسییه که وه وه ریگراوه...! هتد» سه ره له نوی به دارشتنیکی کز و ناته واوه وه واتا و مه به سه کانی عیبارته ی پیشوتر ده لیته وه، ته نانه ت رسته که زور به هه ژاری وشه ی «کوئ» ی عیبارته ی پیشوو

دوو بارە دە کاتەوہ بی ئەوہی مەبەستیکی تازە لە گەل خۆیدا بەینیت. لەوہش بترازی
رستە کە لە ناوہرۆکی خۆشیدا وشەکان دە کوتیتەوہ «بەھۆی چییەوہ ھاتوہ، ھۆی
ھاتنیی¹»، ئنجا کە دەلی «لە کوپوہ ھاتوہ» ھیندە نابات دەلی «لە چە
دراوسییە کەوہ وەرگیراوہ...! ھتد». کئی دەتوانی پینم بلی فەرقی نیوان «لە کوپوہ» و
«لە چە دراوسییە کەوہ» چییە!

بەھەمە حال گوتارە کە لیرەدا ئەوہندە ی چاک کردوہ کە بەھۆی «ھتد» ھوہ خۆی لە
دەردی سەری تەعبیری زەحمەت رزگار کردوہ، ھەرچەند ئەو مەبەست و واتایە ی
قسە ناتەواوہ کان جینگلی تیدا دەخۆن چ زەحمەتیکی ئەوتوی تیدا نییە و ھەموو
دەست و قەلەمی شلکیش پی دەویری.

لە رستە کە ی دوہمدا تەعبیریکی زۆر ناکوردییانە و ناشارەزایانە ھە یە کە دەلی
«بەھۆی ورد بوونەوہی میژوو ی ئەو وشانەوہ...» وە ک لە خۆوہ دیارە، دارشتنی
رستە کە وا رادەگە یەنی کە بەھۆی وردوخاش بوونەوہی میژوو ی وشەکان فلانە شت
و فیسار حالەت روون دەبنەوہ. چ بەھانە ی ھەلە ی چاپیش لەو دارشتنەدا بە چنگ
ناکەو ی چونکە بە عادەت ئەو وشە و رستە یە ی ھەلە ی چاپی تیدا یە شونیک ی مەیلەو
دیتراو ی ئەسلکە ی تیدا دەمی نی، بەلام لیرەدا شونی وەھا پەیدا نییە چونکە ئەو
ئەداتی «ی» ی ئیزافە ی نیوان «وردبوونەوہ» و «میژوو ی ئەو وشانەوہ...» وەھا
جیی خۆی گرتووہ لیناگەر ی بلیین ھەلە ی چاپ «وردبوونەوہ لە میژوو...» ی کردوہ
بە «وردبوونەوہی میژوو...» چونکە کوتایی عیبارەتە کە ئەم تەئویلە رەت دە کاتەوہ.
تۆ ناتوانی بلیی «بەھۆی وردبوونەوہ لە میژوو ی ئەو وشانەوہ» - لەم حالەتەدا راست
ئەوہ یە بگوتر ی - بەھۆی وردبوونەوہ لە میژوو ی ئەو وشانەوہ. بە ھەمە حال من لە
خۆمەوہ ئیحتیمالی ھەلە ی چاپ دەھینمە ناو قسان، دەنا گوتارە کە ھیندە گو یی
نەداوہتە ئەو تەرزە وردە کارییە...

¹ - نووسەر ان لە دوای ئەو وشانە ی کوتایان بە «ی» دیت دین بۆ کەسی سییەمی
تاکیش «ی» ھکی دیکە قەتار دە کەن، بەلام لیرەدا ھاتنی دوو «ی» بە ھیچ مەزھەبان دروست
نییە چونکە وشە ی «ھاتن» چ «ی» پیوہ نییە تا کو بلیین لە گەل راناوہ کە ی کەسی سییەمدا دە بن
بە دوو. ناشرانم بۆچی گوتارە کە لە جینگە ی «چ» ھەر دەنووسی «چە» کە ئەمە فارسییە و
کوردی نییە.

هەر بە دوا ئەو رێستەیدەدا، لە هەمان ستوونی سێیەمی گوتارە کەدا، دەخوینیتەو «ئەم جوهر لیکۆلینەو هیه زۆر بە چاکی و چالاکیانە لایەکی گەورە میژوو... روشن دەکاتەو». ئەم وشەیی «چالاکیانە» هەلەییکی رێزمانی زۆر زەقە. یا دەبی بگوتری «بە چاکی و چالاکی» وە یا بگوتری «بە چاکی و چالاکانە» چونکە رێژەیی وەک «پیاوانە، کوردانە، ژیرانە...» تەنھا لە گەڵ وشەیی مادیدا دین ئیتر یا ناو بیتر یا ئاوەلناو، بە نموونە سەیری ئەم رێژانە بکە، عەقلانە، هۆشانە، سۆزانە - هەلبەت دەبی بکریتە، عاقلانە، هۆشیارانە، سۆزناکانە... وشەیی «چالاکی» ش ناوی مەعنەوییە، هەلناگری لەو رێژەیدا بیتر «وصف - بو فعل یا برا فعل وەک «خۆراک و پۆشاک...» کە ئەمەش لە رێزماندا درێژەیی هەیه و لێرەدا لێی نابینەو - بە نموونە، دەگوتری «خۆراکی کوردانە، پۆشاکێ ژنانە».

لە ستوونی یە کەمی لاپەرە 19 ی گوڤارە کە هەندێ قسەیی وەک بەدییە دەدیتری، بەلام کە لێی ورد دەبیترەو هیه واتا بە دەستەو نادەن. مانای چی زمانی کوردی «هەرگیز رۆژی لە رۆژان تا رادەیی ترووکەیی چاویش گەلی کوردی بەجی نەهیشتەو»؟ کەس بەتەما بوو زمان گەلە کەیی بەجی بهیلتی؟ کەس شتیکی وەها گوتوو؟ هیه زمانی کە دەسەلاتیدا هەبوو گەلە کەیی بەجی بهیلتی...؟ ئەمە هەر قسەیی و بەس لە خویندەواری تێهەلکشو ناسەلمیندری، ئنجا ناشگوتری «تا رادەیی ترووکەیی چاو...» چونکە «رادە» بو «پلە» ی شتان بەکار دیت نە ک «مقدار» ی شتان. دەبی بگوتری «بەقەدەر ترووکەیی چاو، بایی ترووکەیی چاو، هیندەیی ترووکەیی چاو...» ئەو هاشی بەکارنەهینیت و بو مقداری شتانی بیاتەو شەر بە زمانە کە دەفرۆشی وەک ئەو هیه لە عەرەبیدا بلی «لا أغفل عنك بدرجة لحظة عين» لە جیاتی «قدر لحظة عين».

هەر لەو دێرانەیی سەرەتاکانی ئەو ستوونەدا نووسراو «زمانی کوردی... پارێزگاریی رەسەنیەتی رێزمان و دەنگسازیی خۆی کردو...». بەراستی کەس تیناگا مەبەس چیه لەو هیه بگوتری «رەسەنیەتی دەنگسازیی خۆی» چونکە کەس نازانی دوو سی هەزار سال لە مەو بەر ئەم کوردە دەنگەکانی ئاخوتنی خۆی چون دەریپروە تا کوو بتوانین دان بەو هادا بهینین کە دەنگەکانی ئیستا کەیی هەمان دەنگی رۆزگاری زەردەشتە. لەم سەردەمەدا مەنگور و خوشناو جوداوازیی نیوان هەندیک لە دەنگەکانی ئاخوتنیان تیدا هەست پی دەکری ئیتر نازانین بە چ مەبەستی کەو بلیین رەسەنیەتی دەنگسازیان پاراستو! کامیان رەسەنە؟ بۆچی ئەو هیان رەسەنە؟ بەلگە چیه؟ ئنجا نایی بشگوتری «رەسەنیەتی دەنگسازیی» چونکە وشەیی «دەنگسازیی»

بۆ لای زانستی دەنگمان دەباتەووە کە دەزانین نە کورد و نە هیچ میللەتیکی دیکە ئاگای لە «دەنگسازی» نەبوە تا کوو بیاریزی یان شتیکی دیکە لە گەڵدا بکات. لەمەش بترازی، ئەگەر بە بیری خۆماندا بهینین کە دەنگی بیگانهش تیکەل بە دەنگەکانی ئاخوتنی کوردی بوون ئیتر بە جارێ لەو ڕەسەنیهتیە دەنگسازی نابەلەد دەبین. ئیمە کە نەزانین دەنگەکانی زمانەکه مان لە کۆندا چۆن دەبراون، لە ئیستا که شدا جوداوازیەکی ئاشکرا لە نیوان دەنگەکانی زارە جوداکانی زمانەکه مان دیاردەییکی بی دەمەتەقە بی، بزانین دەنگی نارەسەن کەوتۆتە نیو زمانەکه مان ئیتر چۆن لە مەبەستی ئەو «ڕەسەنیهتی دەنگسازی» باس لیکراو بگەین؟

لە بارە «ڕەسەنیهتی ریزمان» یشەو دەبی وە ک یە ک بوونی دەستورەکانی ئیساتە کە و کۆنینهی هەزاران سالە ئاخوتنی کوردی بە ئیسپات بگات ئنجا بویرین دەم لەو ڕەسەنایەتیە بدەین بەو جۆرە کە گوتارە کە هەر بە ڕیوہ لپی دەبیتەوہ. تا ئیسا هیچ زانایە ک و نووسەریک و میژووونیک لەوہی نە کۆلیوہتەوہ ئایا زمانی میللەتی «خوری – هوری» کە بۆ ماوہی هەزاران سال بەر لە میلاد دانیشتوی هەموو کوردستانی سەروو و بەشی هەرە زۆری کوردستانی عیراق بووہ چ تاویکی بۆ سەر زمانی کوردی هیناوە؟ کە زمانەکه یان توایەوہ چ خەلتەییکی نیشتە ناو زمانی کوردی؟ تۆ بلیی خوریەکان شادەماریکی «غەیری ئیرانی» لە میللەتی کورد پیک نەهینن؟ ئەوہی ترانسلیتەریشنی تیکستە خوریەکانی «گردی شمشارە» ی خواروی رانیە بخوینیتەوہ دەتوانی تروسکە ی ئەو زمانە لە ئاخوتنی ئیستا که ماندا بدۆزیتەوہ. ئەو تیکستانە بۆ نزیککی چوار هەزار سال تیہەلەدە کشن، جا ئەگەر پیوہندیی زمانی خوریمان بە کوردییەوہ سەپاند ئایا مەبەستمان لە «ڕەسەنیهتی ریزمان» ی کوردی چی دەبی؟ پشتگوێ خستن و تینە خویندەوہی ئەم تیبینانە هۆی شانازی بە دەست کەسەوہ نادەن، بایەخ پیدانیشیان پایە زانایی کەس دانالەنگینیت، بە ئیسپات گەیانندی ڕەسەنایەتی و نارەسەنایەتییش کاری بادی هەوا نییە، خۆ ئەگەر گوتارە کە «رۆشنیری نوێ» پابەندی بەندی خۆی بکەم ریم هەیه لپی داوا بکەم، پیش ئەوہی هەنگاوی «ئیتیمۆلۆجی» کوردی بەرەو دۆزینەوہی وشە بیگانهوہ بیات پیوستە وشە ڕەسەنەکانیان بەرەو سەرچاوەی راستەقینە ی خۆیانەوہ بیات ئیتر لەوانە یە مەلوم بکری کەوا بەشیکی وشە کانمان بە شیوہییکی ڕەسەن لە سەرچاوەی غەیری ئیرانییەوہ هەلقولیون...

لەو ستوونە یە کەمە ی لاپەرە 19 دا وشە «بەرانبەر» هاتوہ. راستی ئەم وشە یە «بەرانبەر» ه کە لە کیش و لە ریزە ی «سەرانبەر» ه. هاتنی «ن» ی

وه ستاو له پیش «ب» هوه له ئاخاوتندا ده یكات به «م» هه ره وه ك
 وشه ی «عه نه ره» به «عه مبه ره» ده خویند ریته وه به لام ده بی «عه نه ره» بنووس ریته.
 من بو خو شم به هه له وه یا به له بیر چوون وا بووه «به رامبه ره» م نووسیوووه.
 وشه ی «دهورانده ور» یش یه کیكه له تا قمی «سه رانسهر» و «به رانه ره»...

هه ره له و ستوونه دا «گو کردن» به واتای «تلفظ» به کار هینراوه. ئەمه شیان هه له یه
 چونكه به واتای «جووله کردن» دیت وه ك كه ده گو تر ی «دهستی گو ناكات،
 زمانی گو ناكات». دیاره زمان گو کردنه كه بوته هو ی ئەو هه له یه.

دیسان له و ستوونه دا هه له یی کی فكر هه یه. گو تاره كه له و شوینه دا وه ها راده نویت ی كه
 قهرز کردنی وشه ی بیگانه بوته هو ی په یدا بوونی شیوه ی هه مه جو ر له زمانی
 کوردید. هه له بهت ئەم رایه راست نییه چونكه جودایی نیوان شیوه ئاخاوتنه كان له
 وشه و عیبارته ی کوردیش به دهر ده داته وه چ له رووی «تلفظ» هوه بیته و چ له
 رووی دارشته وه بیته. به نموونه، پشده ری ده لێن «ئه مه گو تن» له جیاتی «ئیمه
 وتمان» ی سلیمانی و «مه گو ت» ی بادینانی دیاره ئەمانه ش هه چیان له دهره وه به
 قهرز وه رنه گیراون. له حه قیقه تدا قسه له باره ی هو ی په یدا بوونی زاری جودا له
 زماندا درێزه ی هه یه و لێره دا نه لێی ده بینه وه نه پنیوستیشمان پی هه یه، به لام له م
 شویته ی هه مان ستووندا كه ده خوینتیه وه «...چونكه كه ره سه قهرز كراوه كه له
 لایه كه وه، له ره گه زیكه وه نییه» چاوه نو پری «لایه کی دیکه ش» ده كه یت كه چی
 ده ستت به هه یه ناگات. سه یری دارشته كه ش بكه یت ده بینی به دوا یه كدیدا
 هاتنی «...له لایه كه وه، له ره گه زیكه وه» یه كجار نا قولا یه و چ خزمایه تی له گه ل شیوه
 نووسینی ئەده بی نییه.

هه ره له به رودوای ئەو ستوونه دا وشه ی «تیادا» هاتوه. ده زانین «تیا» بریتیه
 له «تیدا» كه به هو ی سوانی «د» ه كه له زاری سلیمانی دا بوته «تیا». له به ره
 ئەمه «تیادا» بریتیه «تیدا دا». هه ره به و پییه ش كه ده نووس ری «تیا یا» له
 حه قیقه تدا ده بی له «تیدا دا» وه هات بیته چونكه «تیا» وه ك گو تمان «تیدا»
 یه «یا» كه ی دوه میش «یدا» یه. جا ئە گه ره بمانه و ی زمانی کی ئەده بی راستمان
 هه بیته پیوسته بنووسین «تیدا» له بری «تیا» بشنووسین «تیدا» له
 بری «تیا یا»، دیاره «تیادا» ش به هه موو مه زه بان هه ره هه له یه. خو ئە گه ره
 نووسه رانی «تیا، تیا یا، تیادا» به رده وام بن له سه ر راره و ی خو یان ناشی داوا بكن
 نووسه رانی دیکه واز له كوردیه ره سه نه كه به یین با ناوی یه كچوون کردنی شیوه ی

نووسینی ئەدەبی، چونکە داوا لە شیوەی ئەدەبی دەکری کام ریباز راست و دروستە ئەویان بکاتە شەقامەرپی نووسین².

لە ستوونی دوهمی لاپەرە 19 ی گوڤارە کەدا وشە «جوگرافی» هاتو، ریبزە نەیسبەتی کوردی لە وشە «جوگرافیا» دەبیتە «جوگرافیایی» نەک «جوگرافی» چونکە ئەمەیان لە عەرەبییەو وەرگیراوه. بەوێش لە عەرەبییەتی ناکەوی «غ» هە کە کراوه بە «گ» هەرۆک کە لە جیاتی «بەسرای» گوت «بەسری» هەر ریبزە عەرەبیت بە کارهیناوه هەرچەند سینه کەشت لە جینی صاد داناوه.

هەر لە بەراوردی ئەو ستوونەدا تا سینی کێکی ستوونی سینیەم رایەک دەبراوو لەبارە پێویست بوونی بە کارهینانی شیوەی ئەدەبی و بەلاوه نانی شیوە ئاخوتنی ناوچەیی لە نووسیندا. هەلبەت من پتر لە نووسینە داواکاری چەسپاندنی شیوەی ئەدەبی زمانی کوردیم، وا دەزانم قولتیش بۆ ئەو مەبەستە رۆیشتوم، بەلگەشم ئەو دوو گوتارەیه کە لە بەرگی چوارەم و بەرگی پینجەمی گوڤاری کۆری زانیاری کوردا بۆ کرانەو و لێرەدا بە پەرۆز پەنجەیان بۆ راکیشراوه. من لە رۆوی پەرۆشەو بۆ زمانە کەمان، دەمەوی نووسەری کورد رینگە بدات بە پەسەندترین و رەسەتترین و بەهێز و پێزترین تەعبیر و دارشتن و شیوازی کوردی کە شیوە ئەدەبیە کەمان دەولەمەندتر بکات و بەرەو پێشتری بیات، ئەم ئامانجەش بەو تەرزه قسە سافیلکانە ی ناو ئەو ستوونە پیک نایەت. هەر ئیستا نموونەیه کی ریبزەشاندەری ئەو کارە دەخەمە بەر چاوی خویتەر.

لە نیوان بەشیکی ئێلەکانی کورددا (وەک دانیشتوانی پشدر - پزدر) لە جیاتی «ئیمە کردمان، ئیمە گوتمان...» دەلین «ئەمە کردن، ئەمە گوتن» لە جیاتی «ئێو کردتان، ئێو گوتتان...» یش دەلین «ئەو کردو، ئەو گوتو...». لە حالیکدا بیانەوی تەئکید بەاویتە سەر دەوری شەخس لە کردەویدا دارشتنیکی تایبەتی بە کاردەهینن و دەلین «ئەمەن کرد، ئەمەن گوت - ئەووە کرد، ئەووە گوت» جا کە بیستت گوتیان «ئەمەن کرد» دەبی بزانی مەبەستیان ئەوێه بە گرنگی

² - تەماشای گوتاری «رینووسی کوردی - پەرۆز لە 241 - 249 لە بەرگی چوارەمی گوڤاری کۆری زانیاری کورد، 1976 و گوتاری «هەلدانەوی چەند رۆپەرەینیکی زمانی کوردی لە 274 - 300 لە بەرگی پینجەمی گوڤاری کۆری زانیاری کورد، 1977 بکە.

بدەن بە دەوری خۆیان لەو کردنەدا نەک بە کردنەکه خۆی، واتە لەو کردنەدا
 کەسیکی دیکە بێ لە خۆیان بەشداری کارەکه نەبووه. ئنجا سەرنج بگره، لەم
 تەعبیرەدا «ئەمەن کرد و ئەوهو خوارد» ریت نییه راناوه کان بقرتینیت وەک کە لە
 ئاخاوتنی عادییدا ئەو ریتە هەیه. تۆ دەتوانی بلیت «کردمان، خواردتان – کردن،
 خواردوو» هەرۆک دەتوانی بلیت «ئیمە کردمان، ئیوه خواردتان – ئەمە کردن،
 ئەوه خواردوو» بەلام کە هاتی لە رستە ی «ئەمە کردن» دا راناوه
 نەلکاوه کە ی «ئەمە» وەیا لکاوه کە ی «ن» ت قرانند رستە کە واتا نادات. «ئەمە
 کردن، ن کردن» خۆ ئەگەر سەرلەبەری «ئەمەن» ت لە رستە کە ستاندهوه تاکە
 وشەییکی ناتەواوی «کرد» دەمیتێتەوه. لەم نمونەیهدا مەبەستم راکیشانی سەرنجی
 رۆشنگیری «دلسۆز» ی کورده بۆ ئەو جۆرە تەعبیرە رەسەنە کوردییانە ی کە
 نەکوونەتە ناو شیوازی ئەدەبیمانەوه، هۆی ئەم دیاردەیهش مەیلەو رۆون کراوتەوه
 لەو دوو گوتارەدا، کەسیک بیهوی پتر لە باسە کە ورد بیتەوه دەتوانی بۆیان بگەریتەوه
 و لە لای خۆشیهوه قوولتر داگریت لە ناوکیل کردنی دیراوه کانی نووسینی ئەدەبیمان.

لە بەراوردی ستوونی سییه می لاپەرە 19 دا دەخوینیتەوه: «...جا، هەر لەبەر ئەوهیه
 بۆیه دەستی هاریکاریهتی...». لەم چەند وشەیهدا دوو هەلهی گەوره هەیه.
 یەکیکیان ئەوهیه کە دەلی «لەبەر ئەوهیه بۆیه...» هەردو کیشیان یەک واتا
 دەبەخشن، دەستیش نادەن یە کدی تەئکید بکەنەوه چونکە تەئکید جینی خۆی هەیه و
 ئێرە هەو نییه... ئەم هەلهیهیان ئینشائییه، هەلهی دوهم «صرفی» یە کە
 دەلی «هاریکاریهتی» چونکە وشە ی «هاریکاری» بە تەنھا خۆی ئیسمی
 مەعنەوییه بە واتای «تعاون، تضامن...» وشە کەش بە هۆی پاشگری «ی» پەیدا
 بووه کە یەکیکە لە پیکهینەرەکانی ئیسمی مەعنەوی وەک کە لە وشە کانی «جوانی،
 درێژی، کورتی...» دا واتای «جمال، طول، قصر...» ی دروست کردوه. لەبەر ئەمە
 بەسەرەوه نانی «هتی» دەبیتە لی زیاد کردنی بی سوود و هەلهی «صرفی». جا
 ئەگەر نەخویندوو یەک وەیا تازه خویندوو یەک هەلهی وەهای کرد ناشی
 ئەدبیه کانمان بیکەنە بەلگە ی راستبوونی ئەو کارە و بیسه پینن بەسەر شیوازی
 ئەدەبیماندا. لە کۆنەوه گوتراوه «لەسەر بەردی سەنگی سەخری...» بەلام ئەگەر لە
 قالبە لایشهوه گوترا بێ هەر کوتانەوه یەکی سی جارە ی بیلزومی یە ک شتە...
 ئەم هەلهیهی وەک «خزما بهتی، کوردایهتی، برسیهتی...». وشە ی «خزم، کورد»
 بەهۆی «ایهتی» بوونەتە ناوی مەعنەوی، وشە ی «برسی» ش بەهۆی «هتی»
 یهوه. درێژە ی ئەم باسە لە گوتاری «بەکارهێنانی «ی» لە ریزمانی کوردیدا» لە

بەرگی یە کەمی گۆفاری کۆری زانیاری کورد، سالی 1973 دا بلاو کراوەتەو...
 بەهەمەحال وشە «ھاریکارییەتی» وەک ئەو یە بلی «برسییەتی یەتی»، جا ئەگەر
 کەسیک لە نووسیندا بە کاری ھیناییت ھەلە یە کی کردو، وەک کە ھەموومان بە
 ھەلەدا دەچین، ھەلەش لەسەر مەرف بە عەیب حیساب ناکرێ ئەگەر دوای ڕوون
 بوونەوێ خۆی پێو نەلکیتیت...

دوای دوو دێری کورتیلە تووشی ئەم شتە دیت «...زانایانی کورد و کوردەوانییەکان
 زمانناسەکان بۆ ھینانە دی...». ئەم ریز کردنە نە واتا دەبەخشیت و نە تۆسقالیکیش
 جوانیی تێدایە و نە بە ھیچ بۆرە نەئویلانیش بۆ لای نووسینی ئەدەبی دەچیتەو. من
 لە لای خۆمەو یارمەتی یە کی ناتەواوی رستە کە دەدەم بەو دا کە بلیم واویکی عەتف
 لە نیوان «کوردەوانییەکان زمانناسەکان» پەریو، بەلام چاری «کوردەوانییەکان» نە
 بە من دەکرێ نە بە کەسی دیکەش، چونکە ئەم وشە یە ناوی مەعنەو ییە
 لە «کوردەوان» ھو ھاتوو وەک کە «پاسەوانی» لە «پاسەوان» ھو ھاتوو، بەو ھەش
 لە ناوی مەعنەوی ناھۆری کە بەھۆی «کان» ھو خراوەتە ریزە ی کۆ ھەر
 وەک «پاسەوانییەکان» لێ ناھۆری. بەو پێیە ئەگەر وشەکان وەرگیرینە سەر
 عەرەبی و ھا دەردەچن «علماء الكرد والکردیات و علماء اللغة...». دیارە گوتارە کە
 لەم ئیزافە یە ناوی مەعنەو یی بۆ سەر ناوی مادیی و بەدوادا ھینانی ناویکی مادئ
 دیکە بۆ پاش ناو مەعنەو ییە کە وای تصور کردو کە «کوردەوانییەکان» یش ھەر
 ناوی مادییە، واتە بە خە یالی «کوردەوان» وشە کە ی بە کار ھیناوە، بەلام لەمەشدا
 دوو چاری ھەلە بوو چونکە ئەوسا وشە کە وەک «بەر خەوان، کارەوان» ی لێ دیت
 کە خەریکی پەرور دە کردنی بەرخ و کار، «کوردەوان» یش دەبی خەریکی مەرفی
 کورد بیت بۆ بەریو بەردن و پەرور دە کردنی کە ئەمەش ناشی مەبەستی گوتارە کە
 بیت. دیارە ئەو ی کە مەبەستی لەم وشە یە دا واتای «المهتمون بالکردیات» ە. جا
 کە ئەمە وای پێویستە لە وشە ی «کوردی» یەو بۆی بچین و
 بلین «کوردییەوانەکان» کە بە رینووسی ناو گۆفاری رۆشنیری نوێ
 دەبیتە «کوردی یەوانەکان».

لە ستوونی یە کەمی لاپەرە 20 ی گۆفارە کە دا ئەم عیبارەتە ھاتوو «... بۆ زیاندنەو ی
 کە لە پوری کوردیی و سەرفراز کردنی لە دەست زەبر و جەوری تۆز و خۆل و
 ئالوگۆری چەرخ...». لە ئاست وشە ی «سەرفراز کردن» دا ھەر ئەو دەلیم، لێرە دا
 بە شینو ی ئاخوتنی عەدەتی نە ک ئەدەبی بە کار ھاتوو چونکە ناشی بلین کە لە پوور
 سەرفراز دە کە ی مەبەستی پاراستنیەتی.

باوه ر ناکه م لیره به پیشه وه کهس نووسیبیتی «زه بر و جهوری تۆز و خۆل...» چونکه زه بر له کوته ک و گاشه به رده وه چاوه نوپری ده کریت نه ک له تۆز و خۆل. ئەم به کارهینانه هه له یه «زه بری تۆز و خۆل» له هیچ شیوه ییکدا دروست نییه، نه ئەده بیی و نه عاده تی، پاراستنی که له پۆریش بو ئەوه نییه وشه پاراستراوه کان له جینگه ی ناله باردا به کاربهینرین³. ئەده ب و خویندن و رۆشنبیریش بو ئەوه نین نووسهران له ریکاری عاده تی خه لق به ره ژیر بهن. وشه ی «ئالوگۆر» یش له راستیدا به واتای «به یه کدی گۆرینه وه، جینگه به یه کدی گۆرینه وه» دیت نه ک «گۆرین» ی رووت وه ک که له م شوینه دا به کار هاتوه. ده بینم نووسهران ناوانه ئەم وشه یه به واتای «گۆرین» به کارده هینن. به لام، وه ک ده زانین، هه له کردن نابیته بنه مای ده ستووری هیچ شتیک. که ده لینی «له ژووره که مدا ئالوگۆرم به شویتی که لوپه له کم کرد» مه به ستت ئەوه یه جینگۆر کیت به وه که لوپه له کردوه واته یه کیکیانته بر دۆته جینگه ی یه کیکه دیکه، یاخود که ده لینی «من و دارا ئالوگۆرمان به گۆره ویه کان کرد» مه به ستت به یه کدی گۆرینه وه ی گۆره ویه کانه ده نا گۆره ویه کان خۆیان له خۆیاندا نه گۆراون... جگه له م لایه ن، له لایه نی مونساه به ی واتای وشانیشه وه، چ خزمایه تی په یدا نابی له نیوان «تۆز و خۆل لینیشتن» و «ئالوگۆر» دا چونکه ئەو ئالوگۆره چ به واتای گۆرینی عاده تی بیت و چ به واتای پیک گۆرینه وه بیت تۆز له شتان ده ته کینیت نه ک لییان ده نیشت. له بهر ئەمه سه ره له به ری رسته که به هه موو کیشانه و پیوانه ییک هی نووسینی ئەده بیی نییه، به که لکی ئاخاوتنی ساده ش نایه ت.

به دوا ئەمانه دا، توانجه به سته زمانه که ی که به ده وری ناوی «محهمه د عه لی» یه وه بو گوتاره که ریکخراوه و له «پیشه کی» یه کانی من گیراوه به جی ده هیلم بو ئەو گوتاره و خویته رانیش. «پیشه کی» من و غه بری من باری که وتوی یه کیکه دیکه ی پین راست نابیته وه، ته نها تیبینه کیشم هه بی له ئاست ئەو توانجه دا ئەوه یه که تالاوی سه ره له به ری گوتاره که ی تیدا ئاشکرایه، ئاشکرایه که شی له وانیه گومانی خویته ران بو ئەوه بیات که ریکخه رانی گوتاره که توله ی شتیکی لیره به پیشه وه وه ربگرنه وه چونکه هه موومان ئەوه نده شارازایه مان به خۆمان هه یه که بزاین ئەو ته رزه شیوازه ناحه زانه یه له تاکه سه رچاوه ی سۆز و په رۆشه وه هه لئاستیت. ده ردی یه کجار گرانی نووسین و بلاو کردنه وه ی ئەم رۆژانه مان له وه دایه که به ناوی مه وزوعیه ت و

³ له هه ندی حالدا بو مه به ستی سووک ده برینی وشه ده نگیکه «د» دیته ناو کلیشه ی وشه وه وه ک که گوتم «بهیندرین» وه یا که ده گوتری «بگۆردری، ده بردری».

پەرۆشەووە کام مەبەستی شەخسییە ئەویان بۆ ناو «بابەت» راپیچ دەکری. بەهەمەحال چەند و چۆنی ئەم لایەنە ناتوانی خۆی بەهینیتە ناو ئەوەی لێرەدا پێوەی خەریکم.

تا ئێرە گوتارە که پیشەکیی بوو بۆ رەخنەگرتن لە نووسینەکانی من، وەک بۆشت دەردەکهوێ، پیشەکیە که لەسەر هەموو بیهیزی خۆیەووە هێشتان لە چاوی زێدە هەژاری رەخنەکان بایەخیک پەیدا دەکاتەووە.

رەخنەکان لە پیشەووە بەرەنگاری وشە «حەشارگە» بوون و خیرا بە خیرا گۆرپویانە بۆ «هەشارگە». وا بزانی بریقوباقی «هەوشار» فیلی لە چاوە درشتبینهکانی ئەو گوتارە کردووە و ناویانگی صەگی «هەوشار» رێی زەللە لە پیش هەنگاوە بڵاوەکانیدا هەموار کردووە. ئێتر لەو پەلهپەلهی رەخنەگرتنی بیجیدا تەلەزگە بەستووە بۆ هەلدیری هەزاری بە هەزاری ئەوتۆ گورسیشی بۆ شۆر کەیتەووە سەرکەل ناییتەووە. مەرۆف کە هیندەوی ئەو شوینە گوتارە که لە راستی و لە بەلەدی و لە ئینساف دوورکەوتەووە، بە کەس ناکرێ جاریکی دیکە رووی هەتلهبوونی لە دروستی و روونینی و شارەزایی بکاتەووە. بە نموونە دەلیم، یەکیک کە پنی داگرت لەسەر ئەوێ قەلادزە کەربەلایە هەرچی خەریتە دنیا هەپە ناتوانی باوهرە سەرەوبنەکی هەلگیریتەووە.

وەک لە لاپەرە 9 ی کتیۆلکە «چەند حەشارگە...» دا نووسیومە: «حەشارگە جیی خۆ تیدا شاردنەووە ویا شت تیدا شاردنەووە». وشە «حەشار» یش لە گەل فیعلە یاریدەرەکانی «بوون، کردن...» دا ناروات بەلکوو تەنھا فعلی «دان» بە خۆیەووە دەگریت و دەگوتری «خۆی حەشار دا، حەشارت دەدەم...». هەر لەم دوو رستەووەش⁴ دەردەکهوێت کە مەرچ نییە حەشارگە تەنھا بۆ درنده بیت، تەنانهت راکەرەن بە زۆری بۆ بزنی کۆی و مەرەکیوی بەکاری دەهینن، بۆ بەرازیش زیاتر «لانی بەراز» رۆشتووە هەرچەند مانع نییە لەووەدا حەشارگەشی بۆ بەکار بیت چونکە ئاخوتن بەبەرەووە هەپە وشەییکی «عام» بۆ واتای «خاص» بەکار بهینیت، ویا لانی بەرازە کە هەر خۆی حەشارگە بیت... لە راستیشدا بەراز درنده نییە چونکە

⁴ دەگوتری «لەم دوو رستەووەش» هەرۆک دەشی بگوتری «لەم دوو رستەووە» بەلام تەنھا دەگوتری «لە تۆشدا، لە کۆپەشرا» ناگوتری «لە تۆداس، لە کۆپەشرا».

گیاخۆره، به‌لام من شه‌ر به‌ گوتاره‌که‌ نافرۆشم و به‌ درنده‌ه‌ حساب کردنی به‌رازی لی به‌هه‌له‌ ناگرم.

هه‌وشار ناوی ناوچه‌یه‌کی به‌رینی کوردستانی ئێرانه‌ و سه‌گه‌که‌ی بی هه‌لده‌دریته‌وه‌، وه‌ک که‌ له‌ پشده‌ردا ده‌لین سه‌گی «حه‌سار» مه‌به‌ستیان سه‌گیکه‌ که‌ له‌ ره‌سه‌نی سه‌گی ئه‌و دیه‌ی «حه‌سار»⁵ بیت. ئه‌گه‌ر «هه‌وشار» به‌ واتای «درنده‌» بی ده‌بی ریش هه‌بی بلیین «شیری هه‌وشار، گورگی هه‌وشار...». هه‌لبه‌ت شتی وه‌ها له‌ کدوله‌ی ته‌ریشدا نه‌بیستراوه‌...

که‌ حالوباری «حه‌شارگه‌» ئه‌مه‌ بی چ جیی ئه‌و سه‌رسوران‌ه‌ی ناو گوتاره‌که‌ی تیدا نییه‌ که‌ دیت و ده‌لی «نازانم بۆچی ئه‌م به‌ره‌مه‌ی ئه‌م ناوه‌ی پیوه‌نراوه‌». گوناھیکی کتیبۆلکه‌که‌ و من و «حه‌شارگه‌» ش له‌وه‌دا نییه‌ که‌ گوتاره‌که‌ی «رۆشنیری نوی» له‌ مه‌سه‌له‌که‌ نابه‌له‌ده‌، بیگومان «سه‌رنج راکیشانی بازار» یش له‌ خۆ نواندنی بی بنج و بناواندایه‌. له‌ موکریان له‌جیاتی «حه‌شار، حه‌شارگه‌» دوو وشه‌ی «حاشار، حه‌شارگه‌» به‌ کار ده‌هینن.

به‌ دوا ئه‌م سه‌هوه‌ زله‌ی گوتاره‌که‌ له‌ وشه‌ و واتای «حه‌شارگه‌» دا ده‌بینین به‌لینی نر‌خاندنی ناوه‌رۆکی کتیبۆلکه‌که‌ در‌اوه‌، که‌چی ب‌برای ب‌برای گوتاره‌که‌ نزیکی باسه‌کانی «حه‌شارگه‌» نابیته‌وه‌ و خۆی له‌ چه‌ند لایه‌نیک‌ی ته‌عبیر و وشه‌کانی ده‌تالینی ئه‌ویش وه‌ک که‌ ئیستا روون ده‌بیته‌وه‌ به‌ شیوه‌ییک‌ی یه‌ کجار نابه‌له‌دانه‌. گوتاره‌که‌ پیمان نالی ئه‌و پاشگرانه‌ی باسیان لی کراوه‌ چین و چۆن، ناوگر له‌ کوردیدا هه‌یه‌ نییه‌، کۆتاییه‌کانی فیعلی ئاینده‌ی که‌سی سییه‌می تاک و دوه‌می تاک ر‌اناون ر‌اناونین، فیعلی «انتقالی، پیچه‌وانه‌» هه‌لده‌گرن قسه‌یان لیوه‌ بکری یاخود هه‌ر ده‌بی باسه‌ کۆن بوه‌کانی ر‌یزمان بکوئینه‌وه‌... من ئیستاش داوا له‌ خوئنه‌ران ده‌که‌م سه‌رنج بگرنه‌ ئه‌م لیسته‌یه‌ له‌ شیوه‌گۆری فیعلی کوردی له‌و بارانه‌دا که‌ من ناوی «انتقالی» و «انتقالی پیچه‌وانه‌» م لیناون.

⁵ وشه‌ی «سه‌گ» به‌ پیتی صاد نووسرا هی «حه‌سار» یش به‌ پیتی سین چونکه‌ خه‌لقه‌که‌ وایان ده‌رده‌برن.

فعلی عاده تی	شیوهی انتقالی	شیوهی انتقالی پیچەوانە
دەبم	دەبمی	دەمبمی
دەچم	دەچمی	دەمچمی
دەمهوئ		
دەمدزئ		
دەبەخەم	دەبەخمی	
دەکەوم	دەکەومی	دەمکەوئ
دەئیشی (دیشی) / دەئیشی (دەبیهشی)		

ئاخۆ بۆچی فیعلەکان هیندیکیان سی شیوهیان ههیه هیندیکیان دوو شیوهیان ههیه، کهچی بهشیکیان هەر شیوهی پیچەوانەیان ههیه، خو ناشکرئ دیارده که له دهفتهری زمانی کوردی بسپرتەوه هەر لهبەر ئەوهی پیشتر بیری لی نه کراوهتهوه وهیا گوتاری وهک هینه کهی «رۆشنیری نوئ» ناتوانی پیوهی خەریک بیت وهیا ئەو به کارهیتانه له گەرەک و کۆچەیی نووسەراندایا باو نییه.

با بزانی گوتاره که چۆن به ناوهڕۆکی «حه شارگه» وه خەریک بووه. له پیشهوه گوتاره که چاوی ههلبه زیوهتهوه له به کارهیتانی تهعبیری «شل کردنهوه» و وههای لی خیل و خوار بۆتهوه هەر دهلیی کهوه و دیوجامهیی دیتوه. شل کردنهوه به عه کسی بۆچوونی گوتاره که نه پیشهکییه و نه دهسپیشخهرییه و نه سه ره تاشه، چونکه وهک له واتاکهیهوه دهرده کهوئ ئاسان کردنه. دتهوئ دهرمانیک وهیا خۆراکیکی وشک بوویهوه به کار بهینیت، نه ختهک ئاوی تی ده کهیت و به کهوچکیک وهیا دارۆچکهیک وهیا به پهنجه کانت تیکیان هه لده شیلیت و شته رهق هه لاتۆکه شل ده که یتهوه، منیش له و روه رانهی هه ره پیشهوهی «حه شارگه» که دا ئەوه م کردوه. ئنجا ئەمهش له بهیندا نه بی، زمانی کوردییه و له دهقی خۆی و به ریبازیکی کوردانه دا له گه ل خۆم هیناوه بۆ بهرچاوی خویتهری کورد ئیتر بۆ ده بی «نووسه را!» ی کورد ئەو دردۆنگییهی له گه لدا بکات...

دواي ئەمه، گوتاره که ره خنه ی له به کارهیتانی وشه ی «به رچاو» گرتوه و ده لی «...» چونکه هه رگیز کورد نالی «به رچاوه کان»، به لکو کورد ده لی «ئاشکراکان» یاخود «دیارییه کان» یاخود «ئه وانهی که له به رچاون» «...». لیره دا مه علوم ده کری،

ئەو کەسە ی رەخنە کە ی گرتوو لەوانە یە هەر گوێبێستی ئاخوتنی کوچە و کۆلانی گەرە کی شارە کە ی خۆی بوو و فەرھەنگی وشە کانی قسە پێکردن و نووسینی زۆر هەزارە چونکە وشە ی «بەرچاو» بە و واتایە ی من لەو شوێنە دا بە کارم هیناوە هی رەخنە لی گرتن نییە مەگەر لەلایەن ئەو جۆرە بێخە بەرە ی زمانی کوردییە وە بیت... کە دەلی «هەرگیز کورد نالی...» وای لی چاوەروان دە کرئ بە قەدەر هینۆپیزی وشە ی «هەرگیز» ی وەها بڕندە شارەزای کوردی بیت کە چی، بە راستی، خاوەنی ئەو «هەرگیز» ه مافی بە دە یە کی لەخۆ بایی بوونە کە ی نییە. چەند جیی پەرۆشە نووسەری کورد لەو ناوەرۆکانە ی کە بە تەمایە لییانە وە بدوئ هەلبیت و بە تەپکە یێکی وەها بچکۆلانە ی «بەرچاو و ئاشکرا» وە بیت.

وشە ی بەرچاو لەو جینگە یە دا کە من بە کارم هیناوە لە ئاشکرا و دیار بە هینتر و راکە یینترە چونکە لەوانە یە چاو بە سەر شتی ئاشکرا دا بکشیت و فەر قی بی نە کات بە لام لە نە دیتنی شتی «بەرچاو» چ عوزری بە دەستە وە نامینی، تۆ سە ی ریکی نووسینە کە ی من بکە چۆن دە لیم «نووسینە کە م روو لەو ریزمان شناسانە ش ناکات کە راکاتوو ی باسە بەرچاو و ناودەر کردووە کانی ریزمان...». هە قە م هە یە لە خویتەری کورد داوا بکە م لەو تەعبیرە سادە و بی قورتە م بگات، لە وە ش وردی تە وە کە واً من هە قی وشە ی «بەرچاو» یشم پڕ بە ییستی واتاکە ی داوہ کە لە گە ل «ناو دەر کردو» ی جوت دە هینم نە ک ئاشکرا و دیار، چونکە ناودەر کردووش وە ک بەرچاو هی لی بی ئاگا بوون نییە. رەخنە گرتن کارە کی پڕ سوودە، بە لام دە بی رەخنە گر گە ییش تیبیتە پلە ییک بە سەر بابە تی رەخنە لیگیراودا بنواریت نە ک لە نزمایە وە رەخنە لەو شتانە بگری ت کە بە سە ریاندا راناشکیت. دە بینیت، گوتارە کە تا ئیستا حوکمی بە کارنە هینانی بە سەر دوو وشە ی ریکو پیک و راست و رەوانی «حە شارگە» و «بەرچاو» دا دەر کرد، شل کردنە وە شی تاوانبار کردبوو، هەر بزانه «دەستوورات» یشی لی مەنع کردین، پڕوا دە کە م ئە م گوتارە ئە گەر دە سە لاتی تە وای هە بی خواردنی «چەنگ سۆتە کە و پە لە پفە» ش لە عالە م مەنع دە کات بە وە دا کە بلی هەرگیز کورد خواردنی وە های نە خواردوہ...

وشه‌ی «دهستوورات» یش وا دیاره به‌لای نووسه‌رانی⁶ گوتاره که‌وه عه‌نتیکه بی‌ت. من لیان به عه‌یب ناگرم نه‌یانبستیی‌ت، به‌لام لیان ناوه‌شیتته‌وه به په‌له برپاری نه‌بوونی بده‌ن.

له کوردیدا ریژه‌ی کو «واته: صیغه الجمع» وه‌ک ده‌زانین چه‌ند شیوه‌ییکی هه‌یه، هی له هه‌موویان مه‌شوورتر و شایعتر ته‌وه‌ی به لی زیاد کردنی «ان» په‌یدا ده‌بی‌ت وه‌ک: ژنان، پیاوان...

ریژه‌یه‌کی تاییه‌تی کوردی هه‌یه بو «کو» کردن له کاتی بانگ کردندا وه‌ک که ده‌لین: کورینه، خه‌لقینه، مامۆستاینه...

ریژه‌یه‌کی یه‌کجار ده‌گمه‌نیش هه‌یه وه‌ک: میوه‌جات. له فارسیدا «حاصلجات، عملجات...» رویشتوه. ده‌توانین وشه‌ی وه‌ک: «خوردوه‌وات، سه‌بزه‌وات» یش له‌م جوړه وه‌یا له جوړی دواتر حساب بکه‌ین.

ریژه‌ی چواره‌م ته‌وه‌یه به‌خستنه سه‌ری «ات» پیک دیت، وه‌ک، دیهات، مالات، باغات. ئەم ریژه‌یه، به‌ریکه‌وت، نالی له شیعره کوردی – عه‌ره‌یه ئامیژه‌که‌ی «درونی لدار الشهرزور وبروده» به‌کاری هیناوه: فغابات داغات جرگ الشقایق.

وشه‌ی «دهستوورات» له‌وانه‌یه به‌ر ئەم ریژه‌یه که‌وتون، به زوړیش له نیوان کورده‌واری ده‌شتوده‌ردا به‌کار دیت وه‌ک که ده‌لین: ده‌ستووراتی فه‌لاحه‌ت. جا ته‌گه‌ر ئەدیبیک و نووسه‌ریک و کوردیکی عاده‌تی نه‌یبیستی‌ت خه‌تای من و زمانی کوردی له‌وه‌دا نییه. وه‌ک ده‌بینیت نه‌گه‌ران به ولاندا چه‌ند کار ده‌کاته زمانناسیی...

به‌دوا ده‌ستووراتدا گوتاره که ره‌خنه‌یه‌کی قورس و نار‌ه‌وای له عیباره‌تیکی ناو «حه‌شارگه» گرتوه هیچیشی به‌سه‌ر هیچه‌وه نییه. گویا من له لاپه‌ره‌ چواری

⁶ گوتاره که‌ه‌واریه‌تی، پتر له یه‌کینک تییدا به‌شدار بوه. ته‌وه‌ی راستیش بی، به‌ر له‌وه‌ی من بیبیم هه‌بوون ده‌یانگوت شیوازه‌که‌ی جوړه گۆرائیکی به‌سه‌ردا هاتوو له چاو جارانی... که خویندمه‌وه منیش هاتمه‌سه‌ر ته‌و باوه‌ره‌ که‌ه‌و یارمه‌تی دراوه، به‌لام له‌لایه‌ن ده‌ست و قه‌له‌میکی شکه‌وه.

کتیبولکە کەدا گوتومە «...لایەنە یە کجار بزر و وردەکانی بچکۆلە نارێک و پێچەکانی ریزمان...». ئەم راگوێستە لە نووسینە کە ی منەووە بۆ ناو گوتارە کە هەلە ی گەورە ی تیدا کراوە، هەر دەشلیی بە ئانقەست چونکە هەلە ی چاپ سنووری هە یە...

من لەو لاپەرە یەدا ئەمەم نووسیوە «بەلێ بیگومان زەحمەتی کاروباری زمان هەر لە دەربڕینی دەنگەکانی ئاخوتنەو دەست پێ دەکات تا دەگاتە کۆتایی زەحمەتە زۆر ئەستەمەکانی لایەنە یە کجار بزر و وردەکانی رێچکۆلە تاریک و پێچەکانی ریزمان». بە راستی، من کە ئەم دارشتنەم پەسەند کرد، ئیستاش پەسەند تری دەکەم، دوو ئامانجم دەرنەزەر کردبوو. یە کەمیان دەرخستنی گرنگی و قولایی باسەکان، دوو میشیان حورمەت گرتنی خۆیتەری کورد لە رێی دواندنی بە تەعبیری ئەدیبانە و شارەزایانە. تۆ سەرنج بدە واتای «زەحمەتی زۆر ئەستەمی لایەنی یە کجار بزر و وردی رێچکۆلە ی تاریک و پێچەک». وا بزانی ئەگەر غەدری لێ نەکرێ، ئەم تەعبیرە هی رەخنە لێ گرتن نییە. تۆ لە لای خۆتەو بە عیبارەتیکی وە ک «سەرەرای ئەوێش کەچی هێشتا ئاویستا، ئیستە هەر بە زمانیکی مردوو...» ی ناو گوتارە کە ی بگرە و پێم بلێ ئایا گوتاریک خەریکی ئەو «هەدار هەدارانی» یە بێت مافی رەخنە گرتنی دەمیتیت؟ کەسیک بیهوێ راستی شتان تینگات، دەزانی من لە نووسیندا، چ عەرەبی، چ کوردی، دەمەوێ بە پێی دەسەلات مافی تەواوی زمان بەم بە نووسینە کە چونکە «تەعبیر» و شیواز بەشیکی بنجییه لە بەرەمی ئەدەبی، لێرە بە پیشەوێش گوتومە شیواز و ناوەرۆک لە یە کدی جودا ناکرێتەووە چونکە «شیواز ناکردنی ناوەرۆکە بەرەو دەرەو...» خۆ بە زمانی خۆشم نەلێم، ئەوێندە بەبەر نووسینی منەووە هە یە کە نووسینیکی وە ک ئەو گوتارە پتر هەلۆهست لە ئاستیدا بکات و درەنگتر بەریتتە گیانی و شارەزایانە تر خۆی لێ بە سەهوو بیات. کە ئەمە بۆ خۆم داوا دەکەم بۆ هەموو کەس و لە هەموو کەسی داوا دەکەم...

خولاسە!!

ئنجانۆرە ی وشە ی «حیسابان» ه.

گوتارە کە لێی بە عەیب گرتوم کە گوتومە «خوێندەواری عەدەتیشم لە حیسابان دەرھاویشتووە...» لەوێدا گۆیا وشە ی «حیسابان» هی کوێرەدییه کە... بەلام نووسەرانی گوتارە کە لە خۆیان کەوتونە تە گومانەووە نە کا وشە کە هەر بە کارهێنانی تاکە یە ک کوێرەدی نەبیت ئیتەر بە خیری خۆیان ئەمەشیان هاویشتۆتە سەر کوێرەدی کەووە «ئەگەر زۆر بەرفراوانیش بە کار هاتیی هەرگیز لە ناوچە یە کی بچکۆلە

زیاتر تەجاوەز ناکا...» من نووسەرانی گوتارە که سەغڵەت ناکام بەو هەدا لییان بیرسم، کام کوێرەدی؟ کام ناوچە؟ هەقمیشە لییان بیرسم چونکە دیسان وشە پەدراوە که ی «هەرگیز» یان بە کارهیناوه.

لە گەڵ ئەمەشدا که گوتارە که لێرەدا بایی فەرقی نیوان شەو و رۆژان «ببینە دەلیم رۆژان – نەک رۆژ» لە جەوهەری زمانی کوردی دوور کهوتۆتەوه، هەر سپاسی دە کهم چونکە خێراییی پی کردم لە رەواندەنەوهی تاریکایی بە دەوری یەکیک لە خاسیەتە بنجییه کانی تەعبیری کوردی که تا ئیستا قسە ییو نە کراوه، خۆشم دەرفەتم نەبوه روونی بکەمەوه، هەر بەو نیازەش که لە گەڵ ئەندامانی «لیژنە ی زمان و زانستە کانی» کاتی گەیشتیە باسی «سینتاکس» لێ بکۆلینەوه، بە لێ بەو نیازە خۆم لە باسە که دەدزیهوه بو فەرمانی پیوستتر، بەلام وا، خوا و راستان، لە سایە ی ئەو گوتارە هەلی ساغ کردنەوهی بە کارهینانی رێژە ی کۆ لە راستە ئاخوتنی کوردیدا هەلکەوت و منیش بە چاکە ی زمانی کوردی و بو سوودی ئەوانە ی وه ک نووسەرانی ئەو گوتارە لە باسە که بەسەهوو چوون لە سەری دەنوسم.

یەکیک گوئیستی شیوه جۆرجۆره کانی ئاخوتنی کوردی بووبیت، وه یا هەر نەبی سەرنجی لە ناوی بەشیکی زۆری ئاواپییه کانی کوردەواریی گرتییت، هەست بە دیاردە ی «ئاشقە کۆ» یی دە کات، واتە لە کوردیدا گەلیک جار رێژە ی کۆ بەسەر رێژە ی تاکدا تەرجیح دەدرییت. بیگومان ئەو تەرجیح دانە لە خۆوه و بی مەبەست و بی سوودی «بلاغە» نییه، واتە کاریکی بی لزوم و بی جی نییه چونکە هەر جارە لەو رێژە کۆیانەدا مەبەستیکی تایبەتی ئاخێوەر جیبەجی دە کری. بەلای باوهری منەوه لە بنەرەدا ئەم بە کارهینانی رێژە ی کۆ بو «بە گەورەترین» و «تغلیب» سەری هەلداوه، دیاردە کەش بەم شیوه یه روون دەبیتهوه:

1- ناوی زۆر ئاواپی کورد بە «ان» ی کۆ کۆتایی دییت. وه ک: خدران، حاجی ئۆمەر، قەلاچوالان، پشت ئاشان، سەرسییان، ئاودەلوکان، سەرکەپکان، باس موسیان، کاولۆکان... مەیلی بە کارهینانی رێژە ی کۆ لەم ناوانە بە تیکرایی و لە سی ناوی «خدران، حاجی ئۆمەر، ئاودەلوکان» بە تایبەتی زۆر ئاشکرایه، هەلبەت ناوی دیکە ی وه ک ئەمانەش لە زۆر زۆرتەر.

2- مەیلی بە کارهینانی ئەم رێژە یه وا دە کات ئاخێوهری کورد لە بەدوا یه کتردا هاتنی دوو ناوی «ان» یک بختە کۆتاییانەوه وه ک که دەلین «خدر و مرادان

توتنه‌که‌یان داشت – فاتم و هه‌مینان مه‌ره‌که ده‌دۆشن...». گویم لی بوه گوتراوه
 «به‌یتی مه‌م و زینان»، «مه‌که و مه‌دینان...». هه‌ر به دوا ئه‌مانه‌شدا «بانگی
 شیوان...»، «بانگی خه‌فتنان...».

3- وا ده‌بی به‌ نیازی ریژر لێنان له‌ حاله‌تی «اضافه‌» شدا که هه‌یج واتای کۆی تیدا
 نییه «ان» ه‌که به‌کار دیت وه‌ک که ده‌لێن «عه‌ولای عومبه‌ران – مه‌به‌ست
 «عبدالله بن عمر» ه‌ – برایمی مه‌لا زیتدینان...».

پنویسته‌ لی‌ره‌دا لایه‌نێکی دیکه‌ی ئه‌م دیارده‌یه‌ش روون بکه‌مه‌وه چونکه‌ وا پی ده‌چی
 سه‌رله‌به‌ری دیارده‌که به‌لای ئه‌و گوتاره‌وه له‌ تاریکاییدایه‌.

ئاخپوه‌ری کورد مه‌یلی بۆ ئه‌وه ده‌روات که‌ وا له‌ دوو حاله‌تی «اعرابی» دا وشه
 بخاته سه‌ر ریژه‌ی کۆ، دیاره‌ که‌ ده‌شلیم «اعرابی» مه‌به‌ستم لایه‌نی به‌لاغی نییه‌.

حاله‌تی یه‌که‌م ئه‌وه‌یه که‌ وشه «مفعول» وه‌یا وه‌ک مه‌فعل وای بیت، هه‌رچه‌ند ئه‌م
 راستیه‌ش مه‌نعی ریژه‌ی کۆ له‌ حاله‌تی «فاعلیه‌ و مبتدأ و خبر» ناکات. لی‌ره‌دا
 مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه بلیم به‌ زۆری له‌ «مفعولیة» دا وشه‌کان پتر به‌لای ریژه‌ی کۆوه
 ده‌بردین. به‌ نمونه‌:

ده‌گوتری «به‌ دیناران خۆی رزگار کرد...» لی‌ره‌دا «دیناران» له‌ ژیر تاوی
 پریپۆزیشن «حرف جر» دایه‌. که «دینار» ه‌که بکه‌یته «فاعل» به‌ عاده‌ت
 ده‌لێی «دینار رزگاری کرد وه‌یا رزگاریان کرد- نالیی دیناران رزگاریان کرد».
 وشه‌ی دینار له‌م رسته‌یه‌ی دواییدا «دینار رزگاریان کرد...» هه‌لده‌گرێ وه‌ک کۆ
 مامله‌تی له‌ گه‌لدا بکری له‌وه‌وه که‌ مه‌به‌ست جنسی دیناره‌ و له‌ واتادا کۆمه‌له‌
 دینار ده‌گرێته‌وه، ده‌شکری مامله‌تی تاکی له‌ گه‌لدا بکری چونکه‌ وشه‌که بۆ تاکه‌.

له‌ چه‌یراندا ئه‌مه ده‌بیه‌یت: کیژ ده‌لی چ عه‌ییم نینه و چ عه‌یابم لی مه‌گرن.

سه‌رنج بده‌ وشه‌ی «عه‌یب» که‌ له‌ پێشه‌وه وه‌ک «مبتدأ» هاتوه‌ رواله‌تی وشه‌که
 تاکه‌ و نه‌گوترا «عه‌یابم نییه‌» به‌لام چونکه‌ مه‌به‌ست له‌ وشه‌که «مطلق» ی
 عه‌یبه «خبر» ه‌که‌ی خراوته‌ ریژه‌ی کۆ و گوترا «نینه» نه‌گوترا «نییه‌». به‌لام
 جاری دوهم وشه‌ی «عه‌یاب» چونکه‌ له‌ حاله‌تی «مفعولیة» دایه‌ ریژه‌ی کۆی بۆ
 به‌کاره‌ینرا. ئه‌م مامله‌ت جو‌دایه‌ی چه‌یرانه‌ی کوردی له‌ گه‌ل وشه‌ی «عه‌یب» دا

کردوه تی ده که ویتته بهر حوکمی ئەو دهستوورهی «کۆ کردن» ی مهفعول و «تاک هیشتنه وه» ی فاعیل و «مبتدا»، به لام له گوتاره که ی «کوردواته نی» دا مامله تیکی ئەوتۆبی کراوه هه تا بلێی دوره له دروستی. له ستوونی سییه می گوتاره که دا «هه ن و نییه» به کار هاتوه له مه شدا «هه ن» بۆ کۆیه و «نییه» بۆ تاکه بی ئەوه ی هیچ هۆیه کی ئەو مامله ت جوداییه هه بی له رسته که دا یا له خودی وشه کاند. یا ده بی بگوتری «هه یه و نییه» یا خود «هه نه و نییه».

حاله تی دوهم ئەوه یه که ئاخپوهری کورد پتر هه ز به کۆ کردنی مهفعول له ریزه ی تاینده «مضارع» دا ده کات نه ک رابردوو و ئیستا که (مه به ست له ئیستا که ئەو رستانه ن که فیعلی ئاشکرایان تیدا نییه وه ک، من دارام، تۆ منالیت، ئیمه به قالدین...). به نمونه، خه لک به راشکاوی ده لێن، مامزان راو ده که م، شوتییان ده شکینم، خانوان ده رمینم...» له به یتی فۆلکلۆری گالته ئامیز گوتراوه: «حه یران وه ره له سه ری سه فینی، چاوه کی کۆره، ئیکی نابینی، ده ست لۆ هه ناران ده با هه نجیران ده پچرینتی».

وشه ی «هه ناران» که وتۆته ژیر تاوی «لۆ» ی پرپۆزیشن و فیعله که ی «ده با» ش که کاری تی ده کا ریزه ی تاینده یه، دیاره وشه ی «هه نجیران» یش مهفعولی فیعلی «ده پچرینتی» یه که له ریزه ی تاینده دایه. ئەم خۆشجله ویه ی «مفعولی» بۆ ریزه ی تاینده له رابردودا ده رناکه وی. به راشکاوی ناگوتری «مامزانم راو کرد، شوتییانم شکاند، خانوانم رماند...» له م حاله ته دا وشه کان له شیوه ی تاکدا ده میننه وه به لام واتا گشتیه که یان به ره و «کۆ» ده با ته وه وه ک «مامزان راو کردن، شوتیم خواردن...» سه یری چۆن راناوی «ن» ی کۆ خرایه دوا ی فیعله کانه وه هه رچه ند فاعيله که شیان ئاخپوهری تاکه، وشه ی مهفعوله کانیش هه ر تاکه.

حاله تیک هه یه مه دحی تیدایه به گشتی ریزه ی کۆی بۆ به کار دیت وه ک: دارا کوری پیاوانه، زیبا گولی باغانه، ژیرۆ به چکه ی شیرانه.

له و شوتینانه دا که ریی ریزه ی کۆ به رفه راح نییه و پینوستیشمان پنی هه یه هه میسه ده توانین به هینانی نیشانه ی ته عریف و شان بکه یه نه کۆ وه ک: پیاوه کان هاتن، ژنه کان چیشتیان لیتنا، هه ناره کانم برده بازار.

حاله تیکی دیکه ش هه یه پیوه ندی به به لاغه ته وه یه، له ویشدا وشه ی «تاک» ده لاله تی «کۆ» ی ده بیته، ئەو ویش ئەو حاله ته یه که له وشه که دا مه به ست «مطلق» ی و اتای کۆ وه یا کۆمه لکی نامه علوم بیته نه ک چه ند که سیکی دیار کراو، گوتراوه:

«دەربەندی رێ نه‌بوو، کورن کردە رێ» لێرەدا «مطلق» ی کور مەبەستە.

کە گوتت «ژنان سماقە کەیان رنی» ویستوتە بلیت بەرە ی ژنان نە ک پیاو سماقیان رنیو.

دەلی: پیاوان شایبە کەیان بەتال کرد، گورگان مەرە کەیان لەبن هینا، مریشکان ماشە کەیان بەرەللا کرد...

تاقمیک وشە ی ناوی کات هە یە لە حالە تی «ظرفیة» دا حەز لە ریزە ی کۆ دە کەن وە ک:

بەهاران گەرەن خۆشە - واتە، لە بەهاراندا گەرەن خۆشە.
شەوان بە تیری دەنووم - مەبەستت «لە شەواندا» یە.
سبەینان زوو هەل دەستم - دەتەوی بلی «لە سبەیناندا».

دەبی بشلیم راناو کانی کەسی «ئیمە، ئیو، ئەوان» هەر و هاش ناوی ئیشارە «ئەمانە، ئەوانە، هۆوانە...» لە هەموو حالاندا داوای رستە ی سەر بە «کۆ» دە کەن وە ک:
ئیمە رۆشتین، ئیو دەنون، ئەوان ئازان، ئەمانە قوتابین، ئەوانە هەلاتن، هۆوانە بەرخە کەیان کوشتەو...

مەیلی بە کارهینانی ریزە ی «کۆ» لەم سێ بەیتە ی مەلای ئینو ئادەمیش بە دیار دەداتەو:

هەوران کردە گۆلە گۆل
میکائیل ئەتوش دە ی
توتن و ماشان برشینە
دەبا نۆش بیتە سەر دە ی
رۆمی ئەوا پەیا بوون
کوتوبخانان دە کەن «طی»

جا کە من بێم لەم ریبازە یە کجار روون و رەسەن و راست و دروستە ی تەعبیری میژو کردی زمانی کوردییەو بە بلیم «... لەم نووسینەمدا خویندەواری عادەتیشم لە حیسابان دەرھاویشتو...» هەقمە چاوەنۆری ئافە رین لی کردن بێ نە ک توانج تی

گرتن. من چوزانم نووسه‌ری کورد هه‌یه تا ئەم راده‌یه نابه‌له‌دی زمانه‌که‌ی بێت؟ به‌و بێه ده‌بی ته‌عبیری «چوزانم» یش، که تازهم به‌کاره‌ینا، له‌ توانجان بیه‌رینه‌وه، وشه‌ی «بیه‌رینه‌وه» ش له‌ ده‌ست ره‌خنه‌ی کال و کرچ رزگار بکه‌م.

به‌کاره‌ینانی «حیسابان» له‌و شوینه‌دا، سه‌ره‌رای ئه‌وه‌ی له‌ رێبازی زیده‌ دروستی کوردیه‌وه بو‌ ناو نووسینه‌که‌ی من هاتوه، مه‌به‌ستیکی بنجیشتی راگه‌یانده‌وه، من که ده‌لیم «له‌ حیسابانم ده‌رهاویشته‌وه» ریم هه‌یه‌ بلیم مه‌به‌ستم حیسابی زمان و ئه‌ده‌ب و تیکرای رۆشنیرییه‌ که ده‌کاته‌وه چهند حیسابیک و واتای «کو» به‌ ده‌سته‌وه ده‌ده‌ن، به‌لام له‌ راستیدا مه‌به‌ستم حیسابی ناو تاکه‌ باسی رێزمانه‌ به‌ نیازی ئه‌وه‌ی که له‌ هه‌موو سه‌روه‌ریکی رێزمانی ده‌رهاویشتم، دیاریشه‌ رێزمان سه‌د سه‌روه‌ری هه‌یه‌.

به‌ خۆرای نییه‌ هینه‌ له‌ نووسه‌ری کورد ده‌پاریمه‌وه که خامه‌ی خۆی رابینی به‌و ته‌عبیره‌ ره‌سه‌ن و به‌لیغانه‌ی که له‌ شیوه‌ جو‌رجۆره‌کانی ئاخاوتنی کوردیدا هه‌ن. نابج و ناشی ته‌عبیری کوردی ره‌سه‌ن کویر بکریته‌وه هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ی نووسه‌ران نه‌یانبیسستوون. بێگومان هه‌رچی ته‌عبیری نامه‌ئولوف هه‌یه‌ ئه‌گه‌ر هی ناوچه‌ی ئه‌و نووسه‌رانه‌ بایه‌ ئیستا ده‌بوو به‌ شیوه‌ ئه‌ده‌بی کوردی چونکه‌ ده‌بینین غه‌له‌ته‌کانی ئه‌و ته‌رزه‌ شوینه‌ خه‌ریکن خۆیان به‌سه‌ر شیوه‌ی ئه‌ده‌بیماندا ده‌هینن (وه‌ک: تیا یا و شتی دیکه‌ش).

ره‌خنه‌گرتن له‌ به‌کاره‌ینانی «ده‌رهاویشتن» یش، وه‌ک له‌ گوتاره‌که‌دا کراوه، هی سه‌راوی و سافیلکه‌یی گوتاره‌که‌یه و چ پێوه‌ندی به‌ زمان و رێزمان و رۆشنیری و ره‌خنه‌ی ره‌واوه‌ نییه‌. منیش و تۆش له‌وه‌دا ئازادین بلین له‌ حیسابانم ده‌رهاویشته‌وه - ده‌رمه‌یناوه - لام داوه - دوورم خستۆته‌وه... خۆ نایه‌ین هه‌رجاره‌ ویستمان وشه‌ییکی فه‌ره‌نگ بو‌ مه‌به‌ستی که‌ به‌کاره‌ینان پرسی به‌ نووسه‌رانی ئه‌و گوتاره‌ وه‌یا لایه‌نیکی دیکه‌ بکه‌ین، ته‌نها ئه‌وه‌نده‌ هه‌یه‌ وشه‌ی «ده‌رهاویشتن» له‌و شوینه‌دا که به‌کاره‌یناوه‌ له‌بارتر و راستتر و به‌لیغتره‌ له‌ «ده‌ره‌ینان» چونکه‌ من که ده‌لیم «ده‌رمه‌یناوه‌» خۆم له‌ناو باسه‌که‌دام و ئه‌و که‌سانه‌ ده‌رده‌هاویشتم بو‌ ده‌ره‌وه، ئه‌گه‌ر بلیم «ده‌رمه‌یناوه‌» ده‌بی خۆم له‌ ده‌ره‌وه‌ی باسه‌که‌ به‌م. به‌ نمونه‌ که تۆ خۆت له‌ناو چالدا خۆل بو‌ ده‌ره‌وه‌ فری بده‌یت ده‌لی «هینه‌دم خۆل له‌ چاله‌که‌ ده‌رهاویشتم» به‌لام که به‌ ده‌ولکه‌ قور هه‌لکیشیت بو‌ ده‌ره‌وه‌ی بیر ده‌لی «هینه‌دم قور له‌ بیره‌که‌ ده‌ره‌ینا...» ئه‌مه‌ش له‌ به‌دیه‌یه‌ روونتره‌ و یه‌کیک فه‌رقی پی نه‌کات گوناوه‌ دم له‌

زمان و ئەدەب بدات چونکە گەنجی تازه پینگە پشتوو بەهەلە دەبات، ڕەنگە لە دوا
رۆژیشدا بیته رابەر بۆ سەرچاوەی لیکدانەووی نادروست.

هەر لەو کاتدا کە گوتارە کە ڕەخنە لە «حیسا بان» دەگریت هەلەییکی گەورە
رێزمانی کردووە کە ئەویش دەچیتە نیوان باسیکەووە ڕەنگە تا ئیستا زمانناسانی کورد
قسەیان لێووە نەکردیبت. گوتارە کە لە قالی خۆ شارهزا کردندا دەلی «جا نازانم چۆن
لێردا لەسەر چە پەپرەوێ بە کار هاتووە». لەم ڕستەیدا دوو وشە پرسیاری «چۆن،
چە» هاتوونەتە سەر یە ک مەبەست ئەویش «بە کارهاتن» ه چونکە مەبەست
ئەوێهە پرسی «چۆن بە کار هاتووە؟ لەسەر چ پەپرەوێ بە کار هاتووە؟». لە کوردیدا،
هەرۆک لە هیچ یەکیک لەو زمانانە من تێیان دەگەم، جایەز نییە لە یە ک ڕستەدا
دوو جار لە یە ک شت پرسیرت. تۆ ڕیت نییە بلی «کە ی دەچیتە کوێ – چۆن
ئەتۆ کیت – بۆچی کوا خواردنە کە...» هەرۆک لە عەرەبیشدا ناگوتری «متی
تذهب الی این – کیف هو من – لماذا الی متی تضحک». جارێکیان بۆ پیکەنین لە
مندالیکی خۆم پرسی «ئەری ئیمە کەنگی چ دەکەین؟» مندالە کەش تەواویک
پیکەنی. ئەم راستییه سەرەتاییه ئەگەر باسیشی لێووە نە کرابی هی نەزانی نییە، ئیتر
نازانم بلیم هەلە تیدا کردنی لە چیهووە هاتووە.

کوردی لە گەل عەرەبی لەمەدا جووت دەڕۆن، بەلام لە بە کارهیتانی «ئایا» و «هل»
دا لە یە کدی دەترازین. کورد دەلی «ئایا کی دەوێری لەم رازووە سەرکەوێ». لە
عەرەبیدا ناگوتری «هل من يستطيع التسلق؟...». فارسییش وە کوو کوردییه. لەمەووە
دەردە کەوێت «ئایا» ی کوردی لە ڕووی هیزووە ناگاتە «هل» ی عەرەبی، بە لکوو
هەر بایی «یا تری» پرسیاری تیدا یە چونکە دەگوتری «یا تری من سیفوز بالجائزة
– یا تری هل سیاتی زمان؟...».

بە دوا ئەمەدا ڕەخنەییکی نالەباری دیکە ی لەوهدا گرتووە کە من گوتومه نووسینه کە ی
ناو «حەشارگە...» ڕووی لە خوینتە رانی عادەتی نییە، ئەو رێزمانناسەشی بە بەرچاوەووە
نەگرتووە کە هەر خەریکی باسە بەرچاوە کانی رێزمان.. گوتارە کە ئەم قسە یە ی منی
وہا لە قەلەم داوہ کە گۆیا قسە کە خۆی بە «سەنگی محەک» داناوہ لە دانانی
پلە ی خواروژوور بۆ خوینتەر و ڕۆشنبیرانی کورد... هەلبەت ئەم بۆچوونە ی گوتارە کە
هیچی بەسەر هیچەووە نییە و خۆ بەسەو بردنیکی ئانقەستە بۆ تاکە مەبەستی
ڕەخنە... بابزانی من چیم نووسیوہ.

له لاپه ره چواری «حه شارگه...» دا ده لیم «من لهم گوته یه مدا به سه ر ئاخپوهری عاده تیدا ده کشم...» دواتر هه ر له و لاپه ره یه دا ده لیم «ئه وهی راستی بی لهم نووسینه مدا خوینده واری عاده تیشم له حسابان ده رهاویشته». ئنجا له لاپه ره پینجدا ده لیم «نووسینه که م روو له و ریزمان شناسانهش ناکات که راهاتوی باسه بهرچاو و ناو ده ر کردوه کانی ریزمان...».

که واته من رووی قسه م لهم سی تا قمه ی خواره وه نییه:

1- ئاخپوهری عاده تی

2- خوینده واری عاده تی

3- ئه و ریزمان شناسانه ی که له باسی بهرچاو و ناوده ر کرد و راهاتوون.

ئیسنا، من که دیم دوای ئه و ته رزه ره خنه یه کجار سافیلکه ی نیو گوتاره که چاو به و نووسینه ی ناو «حه شارگه» دا ده هینمه وه پتر له «حساب به ده ر» کردنی ئه و سی تا قمه رازیم چونکه به راستی، باسه کانی ناو «حه شارگه» هی وه هایان تیدایه چاوی یه کجار وردبین و زیهنی خو ته رخان کردوو نه بی هه ر تا قه تی خویندنه وه شیانی نییه چ جایی هه زم کردنیان. له مهش بترازی هه قی خو مه بلیم نووسینی من روو له فلانه تا قم و فیسار جه مات ده کات وه یا ناکات هه ر وه ک هه قی تو و هی تریشه نووسینه کانتان به ره و ئه و لایه نه بکه نه وه که ئاره زوتانه له که سیستان به عیب ناگیرئ رووی قسه تان له هه موو عالم نییه. هه لبه ت قسه که ی من له وه هم و ورپته و خه یالیشدا ئه وه ناگه یه نی که وا من ئه و خه لقم بربر کردوه و پایه و روتبه ی سه قافه تم بو هه ر بره یان ده ست نیشان کردوه، له گه ل ئه مه شدا ئیمه بمانه وی و نه مانه وی عالم له خو وه بی خواهستی من و تو بربر و خوار و ژوورن، ته نانه ت قوتابی قوتابخانه کان به سه ر بیست و ئه وه نده پله یه دا دابه ش ده بن، ماموستا کانی فی رگه به رزه کانیش چهن د پله ی به رز و نزمیان هه یه... یه کیک نه ختیک ئینساف به کاربه یئیت ده توانی مافی ئه و ته رزه قسه یه م پچ بدات که بی ت و سه یری ئه و مه ته له بچوکه ی سه ره تا کانی لاپه ره 17 ی حه شارگه بکات و بیه وی تی بگات بوچی له دوو فیعلی «ده مگرن، ده مگرتن» دا راناوه کان ده وری فاعلیه ت و مه فعولیه تیان له فیعلیکه وه بو ئه وی دیکه ده گوړئ! به ر له وه ی نووسینه که ی من ئه م پرسیاره هه لستینیت چ ریزمان شناسیکم نه دیت خو ی له پرسیاره که گه یان دیت. که س نه هات بلئ بوچی راناوی «م» له «ده مگرن» دا مه فعوله و له «ده مگرتن» دا

فاعله، هەر وهه راناوی «ن» له فاعله که یه کهمدا فاعله و له هی دوهمدا مفعوله که چی هیچ کامیکیشیان جینگه ی خویان نه گوریوه...

زۆر به داخه وه گوتاره که ی «رۆشنیری نوی» هەر جاره که له قورتیکه وه ههنگاو هه لدینیت یه کسه ر و دهرله حزه ده که ویتته قورتیکی گه وره تر و قوولتر، وه ک هەر ئیستا دهینیت ته په ی له بنی بیریکی چهند قووله وه هیناوه. ئەم جارهیان هه لکیشانه وه ی گوتاره که بۆ دهره وه ی ئەو بیرهی تی که وتوو له دهسه لات ی که سدا نییه ئەگەر گوتاره که تاقه ت و تینکی زۆر نه داته خوی و به وه دا نه ختیک شاره زایی له به دیهاتی زمان و فۆنه تیک پهیدا نه کات چونکه به راستی نه شاره زایی و کویره واری گوتاره که له وانه نییه هیچ مامله تیکی خوتنده واری له گه لدا بکریت. ئەو هه له زلانه که هەر ئیستا هه لیان ده وه شینمه وه حیکایه تی کابرای نه خوتندوووم به بیر ده هینیتته وه که له جیاتی نووسینی «مار» هه ستا خه تیکی جینگلوی کیشا و به ماری تیگه ییشت کۆلیکیش که یفی به خوی هات.

به دوا به ند و باوه بیبنجه که ی «له حسابان دهره ویشته» گوتاره که ئەمجاره یان قوول و باسکی سافیلکه یی خوی به شمشیری خامه کوله که یه وه له ئاشه کانی «سانکۆپانزا» هه لمالیوه و ره خنه ی له وه گرتوه که له لاپه ره سی «حه شارگه...» دا گوتومه «... کابرایکی رۆزاوایی ناتوانی دهنگی لامه قه له وه که ی ناو وشه ی الله دهر بپریت...» گویا به مه دا من فهرقی نیوان «پیت» و «دهنگ» ناکه م... ده ک مالی هه له و نه شاره زایی خراب بی، چون دهرانی ره ته لی وه ها ناقولا به مروف بیات، ئەو مروفه هه رچی ده بی با بی!!

ئیستا ده بی که دهرسی ئەلفبیتته که به قوتابی پۆلی دوه می فیرگه ی سه ره تایی ده لیتت منیش له سه ره خو و به زمانی ساوایان به گوتاره که ی «رۆشنیری نوی» بلیم، چ زاراوه ی «لامی قه له و» به کار بهینم و چ شکلی «ل» بنووسم هیچ کامیکیان «دهنگ» نین چونکه دهنگ ده بیسری و نادیتری و نانوسری و ناوهینانیشی بارستی ناییت. ههروه ک که گوتم «دارا» ره مزیکم به کارهیناوه بۆ ناسینه وه ی ئەو که سه ی مه به ستمه، ههروه اش که نووسیم «ل» وه یا گوتم لامی قه له و وه یا ناویکی دیکه ی لینیم، له هه موو حالاندا ره مزیکم بۆ دهنگیکی دیار کراو به کارهیناوه. گوتاره که ی «رۆشنیری نوی» ش که به وه پهری بایی بوونه وه وا دهرانی شکلی «ل» دهنگه، به ته وای له زانستی فۆنۆلۆجی پشتری بووه و چ پتوهندی به و کاره وه نه ماوه. ده توانم بلیم که یه کینک نه یزانی زاراوه ی «لامی قه له و» ناویکه بۆ ناسینه وه ی دهنگیکی

مەعلوم ھەرۆک «دارا» ناوہ بۆ کەسیک، دواتریش وای زانی شکلی «ل» دەنگە، ئەو تەرزە کەسە یە کجار بە درەنگەوہ لە ھەلەئە خۆی دەگات، یە کجار بە زەحمەتیش دیتە سەر ریبازی تیگەیشتنی باسەکانی زمان.

ئەمە لە لاییکەوہ، لە لاییکی دیکەشەوہ با موژدە لەو گوتارە بیت، کە لە باسی فۆنەتیکی کوردی و عەرەبیدا بگوتری دەنگی قاف و دەنگی لامی قەلەو و دەنگی شین... باشترە لەوہی بنووسری «ق، ل، ش» چونکە لەوانە یە شکلی «ق» لە دەمی چاپ کردندا بە «ف» بنووسریت وەیا شکلی «م» بە «و» بگۆریت. ھەلە کردن لە نووسینی شکلی ئەو پیتە کوردییە و عەرەبیانە ی کە ویتە ی وەک خۆیان لە ئەبجەدیەدا ھە یە ئاسانترە لەوہی ھەلە لە نووسینی ناوی پیتەکان بکری (دەلیم ئاسانترە، نالیم ھەلە کردن لە نووسینی ناوہ کە مومکین نییە) چونکە مەعلومە شکلی «ف» لەگەل «ق» خزم بەلام ناوی «فی» زەحمەتە بە ھەلە بییتە «قاف».

لە ئینگلیزیدا ئەم کارە ئاسان نییە چونکە زۆر لە دەنگەکانی ئاخاوتنی ئینگلیزی بە دوو سی شکل دەنووسریت وەک کە دەنگی «ج» جاریکیان بە «z» و جاریکیان بە «d» و جاری سییەمیشیان بە «g» دەنووسری «judge – جەج – education – ئیجوکیشن»، دەنگی «ک» دەشی بە «ch, q, k, c» بنووسریت، بەو پیتە ھەر جارە دەبی بلی «فلانە دەنگ، وەک کە لە فلانە وشەدا دەردەبردیت» ئنجا دەتوانی مەبەستت روون بکەیتەوہ. ھەر لەبەر ئەم گرفتە یە دەبینن ئەو زمانانە ی کە بە پیتی لاتینی دەنووسن ئەلفوبییەکی تایبەتیان بۆ فۆنەتیک داناوہ تاکوو بتوانری مەبەست بە چاکی روون بکریتەوہ، سەیری فەرھەنگەکانیشیان بکەیت دەبینی زوربە ی وشەکانیان دووبارە بە پیتی ھاتنە دەریان لە دەمەوہ دەنووسریتەوہ.

خوینتەر سەرنج لەو قسە رەخنەلیگراوہ ی من بگری کە گوتومە «دەنگی لامی قەلەو» دەبینی و ویستومە دەنگی ناو وشە ی «اللہ» ی عەرەبی ی بناسینمەوہ، تەنانەت نیشانە ی «شەدە» شەم خستۆتە سەر وشە کەوہ «بنوارە دیری دەیەمی لاپەرە سی کتیبۆلکە ی حەشارگە». جا کە من مەبەستم دەنگی ئەو لامە ی نیو وشە ی «اللہ» بیت چۆن دەتوانم بلیم دەنگی «ل»؟ کە ی لە عەرەبیدا وشە ی «اللہ» ھە یە؟ خوینتەرەن با سەیری رستەکانی دوا ی ئەو «اللہ» یە بکەن و بیینن چۆن لە ھەموو حالاندا شکلی پیتەکانم بۆ ناساندنی دەنگەکان نووسیوہ «وہک

کە گوتومە دەنگی «ح» و دەنگی «ق» دێری دەیه م و یازدەمی هەمان لاپەرە»
ئەجاسەیری لاپەرە شەش بکە کە دەلیم راناوی «م»، راناوی «ن»... دواتریش برۆ
بۆ لاپەرە دە، یازدە و سەیری ئەو راناوانە بکە، هیچ تاکیکیان غەیری شکڵە کەیان نە
نووسراوە وەک «م، مان، ت، تان، ی، یان...». سەرلەبەری گوتارە کە «فۆنەتیک
چیمان بۆ بکا» ئەویش هەر وشە دەنگی بە کارهێناوە...

من چی بلیم لە گەڵ گوتاریک کە داوا بکات لە جیاتی دەنگی «لامە قەڵەوه کە» -
دەلیمەوه لامە قەڵەوه کە - ی ناو وشە «الله» ی عەرەبی پیتە کوردییە کە ی -
دەلیمەوه پیتە کوردییە کە ی - «ل» بە نیشانه دابندریت؟ چۆن لە گەڵ زەینی وەها
بە هەڵدا چوو و پشت لە رووناکی بتوانم بە شیوازیکی مەفهوم بئاخویم؟ بلیم چی؟
گوتاریک کە لەو قسە راست و دروستانە ی ئەو لاپەرە سییە ی نووسینە کەم نە گات و
لامی ناو «الله» بە «ل» بزانی، قەڵەمی بەستە زمانی من لە کوێوه قسە ی مەفهومتر
بەینیت و چۆنی بەهویتە ناو ئەو زەینە ی کە دەرگە ی بۆ بە دیهییەش نە کردۆتەوه؟

بە راست ئە گەر هاتین و مەنە ی بە کارهێنانی ناوی دەنگە کانمان کرد و گوتمان ناوی
بگوتری «لام، قاف، جیم، شین...» ئەوسا عەرەبی لێرە بە پیشەوه و ئیستا چۆن رێیان
دەبوو پەنجە بۆ دەنگی «الجیم المعطشە» راکێشن، خو هیچ ویتە ی تایبەتی لە کۆن
و لە نویدا بۆ ئەو دەنگە قەراردادە نە کراوه، یاخود کە بیانەوی لە جینگە ی «الكاف
الفارسیه» دا شتیک بلین نەوه ک گوتارە کە ی «رۆشنیری نوێ» لێیان بە دەنگ
بیت چیان پێ دە کرای؟ خوینەری کورد با بە هەموو گوتارە کانی سەر بە فۆنەتیکی
عەرەبی و فارسیدا بیتەوه و ببینی چۆن بە زۆری ناوی پیتە کان بە کار دەهینن لە
جیاتی شکڵە کانیان تەنانەت زۆر جار ان نووسەرە عەرەبە کان بە نیازی پتر روون
کردنەوه دەلین «اخت الطاء، اخت الصاد» لە جیاتی «ظ، ض». دوایین گوتاریکی
لەم بابەتەم خویندبیتەوه ئەوهیه لە لاپەرە 182 - 187 ی گوڤاری «الاقلام» -
ژمارە 4، کانونی دوهمی 1978 دا بلاو کراوه تەوه لە ژیر عینوانی «قضية الجیم فی
اللغة العربية». سەیری چۆن دەلی «الجیم» و نەینووسی «قضية ال ج» خو هەر
نەبی نووسینە کە سەد هیندە ی گوتارە کە ی ناو «رۆشنیری نوێ» شارەزای زانستی
دەنگە!! بە داخەوه ساوایی ئیمە لە چاو میللە تانی دوور و نزیکی جیهان پتر لەو
کارانە دا دەر دە کەوی کە پتر پینووستی بە پینگە یشتن و تیگە یشتن هەیه. سەیر
لەوه دایە، چی تا ئیستا گوتومە لە بارە ی ئەو هەلە زلەوه بە شیکێ هەلە کە یه و
نەختیکی کەمی خو بە سەهو بردنی گوتارە کە ی روون کردۆتەوه!!

خوینتهری کورد! رهنه من، ئەم رهنه بێسه روینییه و بێ ئینساف و بی ههموو شتەم لێ گیراوه، یه کینک بێم له چهند کهسی کورد که به شیوهیه کی مه یله و مه فهوم فهرقی نیوان دهنگ و پیتیان باس کردییت. تا ئەم دەمە ی که من خه ریکی راست کردنه وه ی چاپوله کانی ئەو گوتاره بهسته زمانه م، رهنه چاوم به نووسینی نووسه ریکی کورد نه که وتبیت به تایبه تی و به چاکی «دهنگ» و «پیت» ی له یه کدی جودا کردیته وه مه گه ر ئەوه ی خۆم له لاپه ره 300 ی به رگی پینجه می «گۆفاری کۆری زانیاری کورد»، سالی 1977، له ناوتویژی گوتاری «هه لدانه وه ی چهند روه ره یه ک له زمانی کوردی»، له ژیر عینوانی «دهنگه کانی ئاخوتن یه ک راستی بزراکراو» دا نووسیومه. هه رچهند چی له و لاپه ره سییه ی «حه شارگه» دا نووسراوه بۆ خۆی به تنه ا گه لیک زیاده له پیوستی پووچاندنه وه ی ئەو رهنه پف دراوه ی ناو گوتاره که، دیاسن چی له و لاپه ره 300 ه ی گۆفاره که ی کۆریشدا نووسراوه جاریک و ده جاری دیکه ئەو رایه سه راوانه له جیی ره وای خۆیاندا داده نییت. من له و لاپه ره یه دا ئەمە ی خواره وم نووسیوه.

«مه به س له دهنگه کانی ئاخوتن ئەوانه ن که له ریتووسدا ئەلف و بی و قاف و شینان بۆ کراوه به نیشان. ئەوانه ی له بری وشه ی «دهنگ» وشه ی «پیت» به کارده یینن که رسته ی گفوتو گۆ تیکه ل به که رسته ی نووسین ده که ن چونکه ئەوه ی له زاره وه ده دریت دهنگه نه ک پیت...» دواتر ده لیم «... به نمونه، که ده لیم به رد چهند دهنگیک له زارمانه وه ده دریت وشه پیک دههینن نه ک شکلی ((ب، ه، ر، د))». هه ر به دوا ئەمه شدا تیبینییه کی روونکه ره وم کرده که ده لیم «عه ره به کان له کۆندا فهرقی نیوان دهنگ و پیتیان نه کرده و بۆ هه ردوویان وشه ی «حرف» یان به کارهیناوه، بگه ره ئەم وشه یان بۆ «حروف القواعد» یس گویزاهه ته وه و گوتوا نه ((حرف العطف، حرف الجر... الخ)). ئنجا له سه ره تا کانی لاپه ره 301 دا ده لیم «... نووسینه که م لیره دا باسی دهنگ ده کات و زۆر جارن وشه که دههینته ناوه وه بۆیه پیوستم زانی که له پیشه وه بلیم مه به ست له دهنگ «دهنگی زمانی - صوت لغوی» چیه تاکوو له هه ر شویتیک وشه که هاته ناو نووسینه وه زیهنی خوینته ر بۆ ئەو واتایه بیاته وه نه ک دهنگی با و ئاو و تهیر و ئازهل و فیکه و لرخه ی سنگ و... هتد».

وا بزانه چی لیره دا خسته مه به رچاوی خوینته ر ئیسپاتی ئەوه ده کات که من له ههموو روینکه وه فهرقی پیت و دهنگم کرده نه ک له یه ک روه وه، به پینچه وانه ی ئەوه ی گوتاره که ده پلīt و ئەو ههموو هه له یه ی تیدا ده کات، هه تا بشلی له خۆی بی ئاگا

بوه به وهدا که وا ده زانی شکلی «ل» دهنگه، بی ئاگاییه که ی پتریش ئاشکرا ده بییت که دیت و به وپه ری له خۆبایی بوونه وه و به و هموو نه شاره زاییه به توانج ده لی «... ئا ئه مه یه کاری فۆنه تیک ئه گه ر ده پرسی ((فۆنه تیک چیمان بو ده کات!!))» له مه شدا گۆیا وه ک مامۆستای فهن دی «استخدام» گوتاره که ی خۆم، «فۆنه تیک چیمان بو بکا» م به روودا ده داته وه، جا ئه گه ر هه له سافیلکه کانی ناو ئه و گوتاره ی «رۆشنیری...» فیری فۆنه تیکمان ده کات خۆ هه ر لی بگه رین چاکتره...

به هه مه حال، چا نو و قان دنی گوتاره که له و راستییانه ی هه ر ئیستا خستمنه روو له باره ی «دهنگ» و «پیت» هه ی یا هه ی تینه گه یشتنه، یا خود ه ی خۆنه ناس کردنه، له هه ردوو حالیشدا مروّف مافی ره خنه گرتن و قسه کردنی «زانستکارانه» ی نامینی چونکه ده مدان له بابه تی سه ر به زانست، ئه و زانسته چی ده بی با بی، هه م باخه به ری پیوسته و هه م ئینساف و راستگویی. یه کیک دوو وشه ی پرسیار بخاته سه ر مه به ستیک «چۆن لیره دا له سه ر چه په ره وئ...» دواتریش چا و له هه موو رایه راست و دروسته کانی نووسینی باباییکی وه ک من بنوقینیت ئنجا داواش بکات لامی ناو «الله» شکلی «ل» ی بدریتی و واش بزانی «ل» دهنگه، ده بی چۆن پیشوازی له نووسیه نه کانی بکری؟ من په رۆشم بو خوینده واری نه و باوه که چاوی به خویندنه وه ی نووسینی دور له ئاگاداری و دور له راستی و ئینساف راپیت و له ئاکامدا ههسته پاک و پیروژه که ی «په رۆش بو راستی» له لا کول بییت سه ره رای ئه وه ی بی ری کال و نا پوخته ی به دل و ده رووندا بچیت... بلین چی، ئه مه یه حالی رۆشنیریمان!!

ئیستا نۆره ی «دهم له فارسی وهردان» ه. دیسان یه خه ی «هه رگیز» ی به سه ته زمان گیرایه وه و گوتاره که سه ره له نوئ پی له سه ر «هه رگیز» داگرت و گوتی «دهمی له فارسییه وه وهرداوه!». جارێ من نه مگوتوه «دهمی له فارسییه وه وهرداوه»، گوتومه «... له کۆنه وه ده میان له فارسی وهرده دا».

ههروهک من ریم نییه عه یب له سلیمانی بگرم له وهدا که ده لین «دهمی لئوه ده دا» ههروه هاش یه کیک مافی ئه وه ی نییه عه یب له کویی و شوینی دیکه بگری له و جوړه ئاخاوتنه کوردیه ی که به پی راهانتی خویان و تووژی پی ده که ن. کویی ده لین «دهم له فارسی وهرده دا»، ده سلین «دهم له فارسی ده دا» به لام نالین «دهم له فارسییه وه ده دا» و به بیریشیاندا نایه ت له وهدا ئاخیه وه ری سلیمانی بشکیننه وه. که بیین و به پی ئاخاوتنی کویی بو «ئاو» برۆین ئه وسا کویی ده لین «ئاو له دهمی

وه‌رده‌کا» و نالین «... وه‌رده‌دا». له نیوان «تیوه‌ردان» و «تیوه‌ر کردن» یش
 فه‌رقیکی ورد هه‌یه، خوا له کهس هه‌لناگری به ناوی بووژاندنه‌وه‌ی شیوه‌ی ئه‌ده‌بی
 زمانی کوردی زمانی کوردی هه‌ناسه‌ی لی ببری‌ت. ئه‌وه‌ی کوردی باش بزانی‌ت و
 شه‌وکویتری زمانناسی نه‌بی‌ت ده‌بی هه‌ست به‌م راستیه‌ بکات. له‌و وشانه‌دا که به
 هۆی «کردن، دان» هوه په‌یدا ده‌بن به زۆری ئه‌و پیوه‌ندیه‌ی نیوان شتان که
 وا «کردن» ه که په‌یدای ده‌کات لکینه‌رت‌ره له هی «دان». به نمونه:

به‌ردیکم هه‌لدا - به‌رده‌که له من و له هه‌موو شتیک داده‌بری‌ت.
 ئالام هه‌لکرد - ئالا که به داره‌که‌وه ده‌لکیت و لی نایته‌وه.
 زه‌رده‌واله به په‌نجه‌میه‌وه دا - خیرابه‌خیرا زه‌رده‌واله کهم لی ده‌بیته‌وه.
 دنکه ته‌زیحه‌که‌م به داویوه کرد - دنکه که له داوه‌که نایته‌وه.
 قه‌له‌مه‌که‌م دادا - تلپسمه‌کان له قه‌له‌مه‌که‌وه به‌رده‌بنه‌وه و لی دور ده‌که‌ونه‌وه.
 گه‌نمه‌که‌م دا‌کرد - گه‌نمه‌که له‌و شویتنه‌دا ده‌مینیتنه‌وه که تیندا دا‌کراوه.

ئهم خاسیه‌ته‌ی «کردن» به زۆری له واتای وشه‌کاندا خۆی ده‌نویتیت مه‌گه‌ر له‌و
 شویتانه‌ی که سروشتی دارشتنی وشه و ئه‌و ئه‌داته‌ی تیندا به‌شدار بووه «پنوه‌لکان»
 هه‌لنه‌گری‌ت، وه‌ک که ده‌لیی «ده‌رم کرد - ده‌رم دا» دیاره واتای پیشگری «ده‌ر»
 دزی لکانه.

له شیوه ئاخوتنی کۆیه‌شدا که ده‌لیی «ئاوی له زاری وه‌رکرد» ئاوه‌که شتیکی
 مادییه و به‌ره‌هسته، به پوک و ددان و مه‌لاشو و زمان و هه‌موو ناوه‌ده‌م
 ده‌که‌ویته‌وه و زۆر له نزیکه‌وه پینانه‌وه ده‌لکی به‌لام که ده‌لیی «ده‌م له فارسی
 وه‌رده‌دا» قسه‌کان به زاره‌وه نالکین. قسه‌ده‌نگه و بلاو ده‌بیته‌وه. له‌به‌ر ئه‌مه زۆر
 ئاشکرایه «ئاو له زار وه‌رکردن» و «ده‌م له زمانی فارسی وه‌ردان» پتر ره‌سه‌نایه‌تی
 ئاخوتنی کوردی پاراسته‌وه له «ئاو له زار وه‌ردان» که له‌ته‌ک «ده‌م له فارسییه‌وه
 دان» بی‌ت. له‌گه‌ل پاراستنی ره‌سه‌نایه‌تی، لایه‌نیکی به‌لاغیش له‌و به‌کاره‌یتانه‌دا ره‌چاو
 کراوه. تو سه‌رنج بگه‌ر «ئاو له ده‌مت وه‌رده‌که‌ی» که چی «ده‌م له فارسی
 وه‌رده‌ده‌ی» نه‌ک «فارسی له ده‌مت وه‌رده‌ده‌ی»، واته لیره‌دا «ظرف و مظروف»
 به پی داخوازی حال و به پی واتای وشه‌که گۆرانیان به‌سه‌ردا هاتوو. سه‌لیقه‌ی
 زمانناسی «فطری» و زگماک له‌و خه‌لقه‌دا وه‌های کردوه فه‌رق به‌و ورده‌کاریه
 بکات.

به دوا ئه مانه دا ده بی تیبینییه کی زیده گرنگی دیکه ش به خه یالدا تیپه ریتین. «دهم تیوهردان، خو تیوهردان» لهو حاله ته دا به کار دین که ناره زامه ندی له گه لدا بیت. ده گوتری «کابرا چ هه قی به سه ر ئیشه که وه نه بو که چی خو ی تیوهردا» ههروه اش «دهم و زمان له فارسی و عه ره بی و تورکی و ئینگلیزی وهردان» نه زانی نی ئه و زمانه راده گه یه نیت. وشه ی «تیوهردان» تیپه ری «تیوهرچوون» ه وه ک ده سزانی نی تیوهرچوون هه رگیز (ده لیم هه رگیز) په سه ند نه کراوه.

ئیس تا با بی نه سه ر حیسابی «جووجه له». با سی ئه م وشه یه دوورودریژه چونکه پیویست ده کات به هه موو باریکیدا وه رگیرین و هه موو هاوتاو هاوشیوه کانی بهینینه ناو لیکدانه وه مانه وه «جووچکه، جووجیله، جووچک، گجووک، گووجیله... هتاد» به لام من لیره دا زور به کورتی خو می لی رزگار ده که م.

ئه م وشه یه له بنه ره تدا بو فه رخه ی مریشک به کارهاتوه و به کار دیت، به لام ئیس تا زور جارن بو فه رخه ی ئه و بالندانه ش به کار دیت که مالی بوون وه ک که و، سوپسکه، عه لشیش، مروای، قاز. به لگه ی ئه م راستیه جگه له بیستنی خو م به یتیکی حاجی قادریشه:

وه ک مریشکی که عه قلی نه یهیننی
بیت و هیلکه ی مروای هه لیبینی
وه ک بگاته که ناری جووگه له یه ک
بمری نایته شوینی جووجه له یه ک

دیاره لی ره دا جووجه له فه رخه مرواییه چونکه مریشکه که هیلکه ی مروای هه لیتاوه.

سه یری فه ره هه نگی مه هاباد⁷ بکه ئه مانه ده خوینیتته وه:

جووجه - فرخ
جووچکه - عصفور. الفرخ
جووجیله - فرخ
جووچک - فرخ. طفل.

⁷ «1» فه ره هه نگی مه هاباد، هه ولیر، چاپخانه ی کوردستان 2573 کوردی ل: 193.

رەوانشاد گیوی موکریانی لە ئاست هیچ یەکیک لەو وشانەدا ناوی مریشکی نەبردووە، دیارە بە لایەووە وشەکان بە گشتی بۆ فەرخی و مندال رۆیشتون، هەرۆک دیارە بەلای شیخی خالەووە وشە «جووچەلە» تاییەتی فەرخی مریشکە بە پێی ئەوێ که لە فەرهنگە کەیدا دەخوێتێتەو.

مامۆستا توفیق وەهیبی لە لاپەرە 24 ی فەرهنگە کەیدا لە واتای وشە «جووچەلە» دا دەلی Chick. بە پێی ئەوێ لە لاپەرە 171 ی فەرهنگی «المورد» دا هاتووە وشە Chick ئەم واتایانە رادەگەیەنێ: صوص، کتکوت، صغیر الطائر، فتاة.

لەمەووە دەرە کەوێ بەشیکی فەرهنگناسان جووچەلە بۆ غیری مریشکیش دەبەنەو. بەهەمەحال، ئەوێ دەزانم، لە بەری بابان جووچەلە پتر بۆ فەرخی مریشک رۆیشتوو، لەبەری سۆرانیش بۆ فەرخی مریشک لە شیوە «جووچکە، جووچیلە» بە کار دیت بەلام بۆ غیری مریشکیش دەشیت، جووچیلەش لە جووچکە ساواترە. خو ئەگەر ئەمانەش نەسەلمینرین من بەوئەندە رازیم حیسابی بەیتە کە ی حاجی قادرم لە گەلدا بکری...

گوتارە کە دەتوانی لە چەند رێبازیکەووە بەرەو رەخنە ی بەرپوچی بروات ئەگەر نەختیک نیگای وردبین و راست و دروستی هەبایە. بە نموونە، لە لاپەرە 286 ی، بەرگی پینجەمی گوڤاری کۆری زانیاری کورد، سالی 1977 وشە «پراگۆیزتن» م بە کارهیناوە. دەشیا رەخنە لەم بە کارهینانە بگیرێ ئەگەر سەرەتاییکی یە کجار سەراو و دەست هەلینجی «فۆنەتیک» ی کوردی لی بەخەبەر هینرابایە، بەلام دیارە تۆز لە ئاو هەلناستی چونکە مەعلوومە ئەو گوتارە ناتوانی لە خووە بچیتە ناو سروشت و تاییەتیە کانی «دەنگ» ی کوردییەووە مەگەر لە دەرەوێ خوێەووە دەستوورینکی دۆزرایەووەی فۆنەتیک بخوازیتەووە و رامالی زمانی کوردی بکات ئیتەر یا جیی خوێ دەگریت یا ناگریت.

وشە «پراگۆیزتن» بە پێی داخواری دەنگ بە تیکرای وەها داوا دەکات گۆرانی بەسەردا بیت و دەنگە کە ی «ز» ی تیدا بکریتە «س» و بیته «پراگۆیستن» چونکە دەنگی «ز» ئاوازه داره⁸ و دەنگی «ت» کپە و حەز لە یە کدی ناکەن.

⁸ لە عەرەبیدا بە «ئاوازه دار» دەلین «مجهور». بە «کپ» یش دەلین «مهموس».

داخواری دەنگ لە زۆر حالدا فەرمان بەسەر چۆنیەتی گۆرانی وشەدا دەدات. بە نموونە وشە «دەزگا» لە «دەست گا» وە هاتو. لە پیشەو دەنگە کە «ت» سواوە چونکە دەربڕینی لەو شوێنەدا زەحمەتە. کە «ت» لە نێواندا هەڵستا دوو دەنگی «س – گ» دەکەوێت پال یە کتر، دەشزانین «ش» کپە و «گ» ش ئاوازدارە، بۆیە دەنگە کە «س» بە ئاوازداریکی لە خۆی نزیک دەگۆردریتەو کە دەنگی «ز» ه و وشە کە دەبیتە «دەزگا».

وەک بە سەرئێش دانیش دەردەکەوێ داخواری ئاسان کردنی دەربڕینی «دەنگ» پتر بەرەو گۆرینی دەنگی کپ بۆ ئاوازدار دەروات نەک گۆرینی ئاوازدار بۆ کپ دەنا دەبوو وشە کە ببیتە «دەسکا» چونکە دەنگی «ک» یش کپە وەک «س»، بەلام دەستوورە کە ریزپەری «شاد» تێدەکەوێت وەک کە دوا ی پیچو کە ییک لی دەدویم.

ئەم سەرەتایە فۆنەتیک شتیکی نوێی تێدا نییە و دەبی هەموو ئەوانە ی دەم لە فۆنەتیک دەدەن لی بووبیتنەو، تەنانەت هیند ئاشکرایە مامۆستاشی پی ناوی، بەلام بە نێسبەت «راگوێستن» هەو کە من بە کارمەیناوە مەسەلە کە وەها روون و دەست هەلینج نییە.

لە کوردیدا دیاردە ی دەنگی «ز» و چۆنەتی ماملەت لە گەلدا کردنی لە هەندی روووە لیکۆلینەو ه ی دەوێت. دەزانین و گوتمان دەنگی «ز» ئاوازدارە، ئنجا با بزانی چۆن لە گەل دوو دەنگی «ت، د» دا رەفتار دەکات.

دەنگی «ت» کپە و بە عادەت «ز» حەزی لی ناکات چونکە خۆی ئاوازدارە و ئەمەش شتیکی سەیر نییە، بەلام سەیر لەو دەیە کە دەنگی «ز» پتر دوشمی دەنگی «د» ه هەرچەند ئەویش وەک «ز» ئاوازدارە. سەیریکی فەرەنگی کوردی بکە، رەنگە وشە ی تێدا نەبینی دوو دەنگی «ز، د» بەم شێوەیە تێدا بە دوا یە کدیدا هاتن مەگەر وشە کە لیکدراو بیت و لە دوو وشەو دەنگە کانی «ز، د» کەوتیبتنە تەنیشت یە کتر، وەک کە دەگوێری «نازدار، بازدار، یزدان، پەزداریی، رەزدار...» وا پی دەچی، ئەم حەزە کردنە یە وای کردووە ئەو وشە ی لە فارسیدا دوو دەنگی «ز، د» ی کۆ کردۆتەو، لە کوردیدا «د» هەکی دۆراندووە وەک:

وشه‌ی فارسی   وشه‌ی کوردی

مزد	مزه
دزد	دز
هورمزد	هۆرمز

له کوردیدا فیعل هه‌ن له رابردوو و ئاینده‌دا ئەم ویتانه وه‌رده‌گرن

گه‌ستم	ده‌گه‌زم
گه‌زیم	ده‌گه‌زم
گواستمه‌وه	ده‌گوازمه‌وه
گوێزآمه‌وه	ده‌گوێزآمه‌وه
گوێزیمه‌وه	ده‌گوێزیمه‌وه
خواستمه‌وه	ده‌خوآزمه‌وه
خوآزیمه‌وه	ده‌خوآزمه‌وه

ئەم فیعلانه به فیعلی دیکه‌ی وه‌ک خوآیان بگرن و به‌راوردیان بکه‌ین:

به‌ستم	ده‌به‌ستم
رێستم «رستم»	ده‌رێستم
بیستم	ده‌بیستم، ده‌بیهم

ده‌بینین له‌م سی فیعلده‌دا نه‌ له‌ رێژه‌ی رابردوو نه‌ له‌ رێژه‌ی ئاینده‌دا ده‌نگی «ز»
 ده‌رناکه‌وێت. ئایا له‌به‌رچی تا‌قمه‌که‌ی پیشوتر «گه‌ستن، گواستنه‌وه، خواستنه‌وه»
 ده‌نگگۆرییان تیدا کراوه‌؟

هه‌رچه‌ند به‌ شیوه‌یه‌کی له‌ گومانبه‌ده‌ر وه‌رامیکم به‌ ده‌سته‌وه‌ نییه، به‌لام که‌ بیین و
 ئەم ده‌نگگۆرییه‌ له‌و فیعلانه‌دا بخه‌ینه‌ به‌ر تیشکی ئەو دیارده‌ فۆنه‌تیکییانه‌ی که‌
 پێوه‌ندیان به‌ فیعله‌کانه‌وه‌ هه‌بێت، به‌ تابه‌تی رواله‌تی «راگوێزتن» که‌ پێچه‌وانه‌ی
 سروشتی ده‌نگی کپ و ئاوازه‌داری تیدایه، وا ده‌زانم هۆی ده‌نگگۆرییه‌ که‌ له‌ «س»

هوه بۆ «ز» دەگەریتەوه بۆ حەزەنە کردنی دەنگی «ز» لەو «د» ە ی که بە دوایدا دیت. وا پێ دەچی فیعلەکان لە کۆندا «گەزدن، گوازدنەوه، گویزدنەوه - خوازدن، خوازدنەوه» بووبن ئیتر، لەوهبەولاهه هەریه کێک لە فیعلەکان بە پێی دەستووری دەنگکۆپی شیوهیان گۆرایت بەم جۆرهی خوارهوه:

فیعی «گەزدن» لە دوو ریگهوه دەنگه کانی «ز، د» ی لەیه کدی دابراون:

1- بە هیلانەوهی دەنگی «ز» و گۆرینی «د» ه که بۆ «ی» فیعلە که بوویته «گەزین». گۆرینی «د» بە «ی» لە کوردیدا بەرچاو دەکهوی. حاجی قادر دەلی:

پێ بەسته فهلهک ئاشه کی وای ناوتهوه
بۆ «هاردنی» ئیمه چ عه جاییب ده گهری

وشه ی «هاردن» لە جیی «هارین» بە کار هاتوه، دەلیی بۆ ئەسلی خۆی بردراوتهوه.

2- بە گۆرینی هەردوو دەنگی «ز، د» بۆ «س، ت» بە پێی ئەوهی نزیکترین دوو دەنگی کپ بۆ «ز،د» ئەم دوو دەنگه ی «س، ت» ه که زۆریش حەز لەیه کدی ده کهن.

فیعی «خوازدنەوه» ش دەشی بە هەمان ریگه ی باس کراوی «گەزدن» دا دوو شیوه ی لی پهیدا بوویت:

1- گۆرانی دەنگی «د» بۆ «ی» - خوازینهوه

2- گۆرانی هەردو دەنگی «ز، د» بۆ دوو دەنگی «س، ت» - خواستنهوه

فیعی «گوازدنەوه» بۆ «گواستنهوه» دیاره دەنگه کانی «د، ز» ی گۆراوه بۆ «س، ت». بەلام دەبی رواله تی «گویزدنەوه» بنیچه ی «گویزانەوه - گویزینەوه - گویستنەوه» بوویت.

گۆرانی «گوازدنەوه» بۆ «گویزدنەوه» لەو ریگه وه هاتوه که فیعی وه ک «شاردنەوه» ی تیدا گۆراوه بە «شیردنەوه». لەوه بهولاهه گۆرانی «گویزدنەوه» بۆ «گویستنەوه» مەعلومه چۆن بوه. ههروه ها گۆرانی بۆ «گویزینەوه» ش وه ک

«گهزین، خوازین» بوه، بهلام روالهتی «گوێزانهوه» دهنگه که ی «د» ی به «ا» گۆرپوه نه ک «ی» بهمهشدا رپژهی فیعله که چۆته سه ر ریبازی کۆمهله فیعلی «کیلان، هینان، ویران، پینچانهوه...» و وهک ئهوان گهردان ده کریت.

له م روون کردنه وهیه دا شتیکی بزر دهرده که ویت. ههر دهلیی که من بلیم «گهزتن، خوازتنهوه...» هاتوم دوو دهستووری فۆنه تیکم تیکه ل کردوون. یه کیکیان ئه وهیه کۆنه «ز» هکه ی «گهزدن، خوازدهوه» م هیناوه ته وه بۆ ناو وشه که، دوه میان ئه وهیه ئه و «ت» هی که له دوا کاتدا بووبوه جیگری «د» ی وشه ی «گهزدن، خوازدزهوه» بهردهوامم کردوه له و شویتنهیدا و له گه ل کۆنه «ز» هکه دا کۆم کردونه ته وه.

ئه م به یه که وه هینانه وه ی دوو دهنگ له دوو رپی جوداوه شیوه ی دیکه شی هه یه. وشه ی «پشدهر – پژدهر» له بنه رهدا «پشت دهر» ه. له خۆوه دیاره هاتنی دهنگی «د» له پاش دهنگی «ت» ی وهستاودا زۆر ناقۆلایه و به زهحمهت دهردهبردنی، له بهر ئه مه تیده چیت و وشه که به کورت کراوی ده بیته «پش دهر». ئنجا دهستووریکه دیکه ی دهنگی کوردی خۆ دههینیتته کایه وه.

دهنگی «ش» که و «د» ئاوازه داره هه ز له یه کدی ناکه ن. به پینی دهستووره به رفه وائتره که ی گۆرینی کپ به ئاوازه دار دهنگه که ی «ش» به دهنگیکی ئاوازه داری له خۆی نزیک ده گۆریت و وشه که ده بیته «پژدهر». به و پینه ئاخپوه و نووسه ری کورد بۆی هه یه بنووسی و بلی «پشدهر، پژدهر».

وشه ی «ناسک» به ئه سل له «ناز» وه هاتوه و پاشگری «ک» ی پپوه لکینرا، وهک ده شانین دهنگی «ز» ئاوازه داره و «ک» یش که. لیره دا سی رینگه له پیش ئاخپوه ری کوردیدا کراوه ته وه. ده شی وشه که وهک خۆی بمینیتته وه و بگوتری «نازک» وه یا «ز» هکه کپ بکریت و بیته «س» که له خۆی نزیکه و وشه که بیته «ناسک»، زۆر که سیش کافه که به گاف ده گۆرن، که دهنگیکی ئاوازه داره، وشه که ده که ن به «نازگ».

گۆرانی «ز» به «س» له وشه ی «ناسک» دا پینچه وانه ی دهستووره به رفه وانه که ی گۆرینی دهنگی که به ئاوازه دار چونکه لیره دا ئاوازه داره که ی «ز» له بهر خاتری که ی «ک» بۆته «س» که ئه ویش که.

ئاگادار بوون لەم دەستوورانە یارمەتی ئەوەمان دەدات بە خۆراینی نووسەر و ئاخپوهر بە هەلە کردوو نەژمیرین کە هاتن و وشەییکیان بە یەکیک لەو ریبازانەدا هینا و لە ریبازی من و تۆ جودا بۆوه چونکە لەوانە یە ریبازە کە ی ئەو لە هی من و تۆ دروستتر بێ. لە عەرەبیدا کە دوو دەنگی «ز، ت» لە «باب الافعال» دا کۆ دەبنەوه دەنگە کە ی «ت» دەبیتە «د» و رێ نییە وەک خۆی بمینیتەوه وەیا «ز» هە کە بێتە «س». «زهر» لە بابی «افتعل» دا دەبیتە «ازدهر»، نە «ازتهر» و نە «استهر» وجودیان نییە.

گوتارە کە ی «رۆشنبیری نوێ» رێی هەبوو لەوەشدا رەخنەم لێ بگرێ کە من وشە ی فۆنەتیکم لە جینگە ی «فۆنۆلۆجی» بە کار هیناوه، دیارە جوداوازیە کێ ئاشکراش لە نیوانیاندا هە یە. ئەو ی راستی بێ من کە «فۆنەتیک» م بە کارهینا لەووه بوو کە نووسەرانی کورد بەر لە من دەستیان لە فۆنەتیک راهاتبوو و بە واتای «فۆنۆلۆجی» شیان بە کار دەهینا، رەنگە هەر خۆشم یە کە مجار ئیشارەتم بۆ جوداوازیی نیوان هەردوو وشە کردییت (سەیری لاپەرە 613، 614 بکە لە گوڤاری کۆری زانیاری کورد، بەرگی سییەم 1975 لە ناوتۆژی گوتاری «فۆنەتیک چیمان بۆ بکا؟»).

هەرچەند زەرەریکی گەورەش لەوەدا پەیدا نابێ کە لە جیاتی فۆنۆلۆجی بنووسری فۆنەتیک دیسان کە شارەزاییکی بابەتەکان لە ناو بیگانەدا بێنی نووسەری کورد وشە یە ک لە جینگە ی یە کێکی دیکەدا بە کار دەهینیت رەخنە بە دلێ خۆیدا تی دەپەریتیت، هە قیشیە تی. وەک بزانی، تا ئەم کاتە جوداوازیی نیوان وشەکانی Phonology, Phonetics, Phonetic لە کوردیدا رۆون نە کراوەتەوه، کارە کەش زۆر گران نییە بەلام ئێرە جینگە ی لەباری ئەو کارە نییە.

بە هەمە حال پێویستە کە سانیک ئەرکی رۆون کردنەوه ی واتا راستە قینە کە ی ئەو وشانە بگرنە ئەستۆیانەوه کە دەزانن وشەکان چیان بە بەرەوه هە یە و چ رادە گە یە ن و چۆن رۆونا کایی بۆ ناو ناوەرۆکی زمان — بە تايە بە تی زمانی کوردی — دەهاوێژن. نە ک بێن و لە کتیبە کێ عەرەبی وە یا فارسی وە یا رۆوسی وە یا... وە یا... باسە کانی سەر بە فۆنەتیک و فۆنۆلۆجی بە نیوچلێ وەرگیرنە سەر زمانی کوردی و لە بەر تازە یی باسە کەش چی غەلەت و پەلەت هە یە بێتە بنەمای باسی فۆنۆلۆجی و فۆنەتیک لە لای رۆشنبیری نەوبوای کورد وە ک کە «راناوی لکاو و نە لکاو» خۆی بە سەر بە شیکێ سەرلە بەری ئاخوتنماندا دا بری و وە هاش جینگیر بوو بە کەس نا کرێ دەریکیشیت. وشە ی «فرمان» یش کە لە بری «کار، فعل» رۆیشتوو هە ویش هەر

لە نەشارەزایی ئەو کەسە بوووە کە یەكەم جار بە کاریهێناوە، دیارە وشەكەشی لە زاری نەخویندوان هەلگر تۆتەووە کە دەلێن «فرمانی خۆم بە جیهینا» مەبەستیشیان «ئەو کارە ی پێویستە لەسەرم بیکەم» ه، وشەكەش لە «فەرمان – بە واتای «امر» ی عەرەبی» وەرگیراوە وەك کە «واجب» بۆ «کاری پێویست» رویشتوووە. جا ئەگەر «فرمان» بۆ «کار، کردار» ی کوردی دەست بەدات دەبێ «واجب» یش بۆ «فعل» ی عەرەبی جایەز بیت...

مەسەلە ی زمان وەك رامیاری و ئەدەب نییە هەلە ی «راناو» ی لی نەبیتە عەیبی گەورە. دەشی خەلک لەبارە ی رامیاری و ئەدەب و ئابورییەووە زۆر لە یەكدی دوور بکەونەووە و هەر لە جغزی بەرژەوهندیشدا بمیننەووە چونکە ئەمانە لە گۆراندان بە تاییەتی ئابوری و رامیاری، بەلام زمان تەحەمولی هەلە ی گەورە ناکات، ئەو گۆرانی بەسەرشیدا دیت نابێ ئاوەژووی بکاتەووە. شۆرش لە رامیاری و ئابوریدا کاریکی چاوەروان کراوە، کەچی زمان، بە تاییەتی دەستوورەکانی ریزمان، کە تەقلە ی پێ لی درا نەفەسی دەبریت. ئەگەر گوتارە کە ی «رۆشنیری» رەخنە ی لە کتیبی «حاجی قادر...» گرتبایە کەم و زۆر خۆم لی بە دەنگ نەدەهینا.

رەخنە یەکی زۆر رەوای لیم گیرابایە ئەووە بوو کە لە لاپەرە 29 ی «حەشارگەدا» گوتومە هەموو زمانناسانی کورد چاویان بەسەر پاشگریکدا کشاوە بێ ئەو ی هەستی پێ بکەن ئەویش پاشگری «را» ی ریزە ی «مبنی للمجهول» ه.

من کە ئەمەم نووسی هەر ئەووەم بەرچاو کەوتبو کە د. عەبدوللا نەقشبنەندی لە بارە ی ئەم پاشگرەووە، لە یەكەم ژمارە ی گۆفاری کۆری زانیاری کورددا بلاوی کردبوو. دواتر لە کاتی لیکۆلینەووە ی ریزمانی لە گەل ئەندامانی «لیژنە ی زمان و زانستەکانی» کتیبیکی ریزمانی قوتابخانە کانم دیت لەبارە ی ئەم پاشگرەووە ی نووسیووە. بە راستی تا بلی دڵسکستە بووم بەو دۆزینەووە زۆر دواکەوتوم. هەرچەند نەمدیت کەس سەهوە کەم راست بکاتەووە، رەنگە ئەگەر خوشم باسم نە کردبایە زەینی خوینەرانی بۆ نەچووبایە، دیسان هەمیشە پێی سەغلەت بووم و بە دوا دەرفەتدا دەگەرام کە عوزرخوازی لە نووسەرانی ئەو کتیبە بکەم.

بەلام دەبێ شتیک روون بکەمەووە لەبارە ی ئەو ی کتیبە کە ی قوتابخانە بۆ پاشگری «را» ی نووسیووە. کتیبە کە پاشگرە کە ی تەنھا بۆ کاری رابردووی تێپەر داناوە کە بکریتە «مبنی للمجهول»، هیچ بۆ ئەووە نەچووە کە ئەم پاشگرە هەر خوینەتی لە ئاینده

(مضارع) دا دهبیته «رئ» چونکه باسی پاشگری «رئ» وهک پاشگریکی سهبرهخۆ دهکات، ئەمهش که له بهریکی گهورهیه لهو باسه ریزمانیهدا چونکه ریزه ی رابردوو و داهاتوو (ماضی و مضارع) لهیه کدی دادهبریت وهک ئەوهی که ههریه کهیان له سهراوهییکهوه هاتین. ئەوهی مهعلومه لهو پاشگرانهی به فیعلهوه دهلکین شتیکی بی دهمهتهقهیه. پاشگری فیعل له رابردوهوه بۆ داهاتوو – ئاینده – ههریه که شته و روالهتی دهگۆری ئەمانهش نموونهی پاشگرهکانی «ا، کا، اند».

رابردوو	ئاینده	چاووگ
ترس «ا» م	دهترس «ئ» م	ترسان
ئالۆز «کا» م	دهئالۆز «کئ» م	ئالۆزکان
لهرز «اند» م	دهلهرز «ئین» م	لهرزاندن

پاشگری «را» ش وهک ئەمانه شیوهگۆری دهکات:

رابردوو	ئاینده	چاووگ
دیت «را» م	دهدیت «رئ» م	دیتران
بیست «را» م	دهبیست «رئ» م	بیستران

ئوهوی راستیش بی، نه به چاک نه به خراب، هیچ حیسابینکم بۆ نووسینه کهی ناو کتیبی «سهرهتاینک له فیلولۆژی زمانی کوردی» له دانانی محهمهد ئەمین ههورامانی نه کردوه چونکه لهو کتیبهدا ههچی ههیه دهبی چاوی پیدایه بگێردیتهوه و راست بکریتهوه. به نیهت پشگر و پاشگر و ناوگریشهوه که لهو کتیبهدا باسیان کراوه چاوپیداگیرانهوه بهش ناکات. دهبی باسه کهیان سهرلهنوی بنووسریتهوه. به نموونه، راناوی «م، مان، یان...» وهک نیشانهی چاوگ به «پاشبهند – پاشگر» دانراون (بروانه لاپه ره 116، 117). له سهرهتاکانی لاپه ره 118 شدا «کیلرا، کیلراو» ههردویان وهک یهک به «فرمان – فعل» حیساب کراون که دهزانین «کیلراو»

ناوی بهرکار (اسم مفعول) ه... خولاسه نووسینی ناو ئه و کتیبه هی ئه وه نییه
دهسبزار بکریت و بلیی فلانه شتم به لاهه باشه یا خراپه...

ئیسنا ری به خۆم دهدهم بپرسم، ئایا گوتاره کهی رۆشنیبری نوئی ناوی
«کوردواته نی» هه لده گری یا خود «کوردنه واته نی»؟

لیره به دواوه دهقی گوتاره کهی «رۆشنیبری نوئی» له چاپ دهدهینه وه تاوه ک
خوینتهر بتوانی به راورد له نیوان رهخنه کان و وه رانه کانیندا بکات. هه ر بۆ ئه وهی
خوینتهر به ئاسانیش بگه ریته وه بۆ دهقی رهخنه کان، لیله دا ستوونه کانی گوتاره که
ژماره یان خراوه ته سه ری بی ئه وهی له شکلی ستووندا چاپ کرابن چونکه دریزیایی و
پانایی لاپه ره کانی ئه م نامیلکه یه به قه ده ر هی گوڤاره که نابن، جا که له نامیلکه که دا
په نجه بۆ ستوونیکێ ناو گوتاره که راکیشرا به هۆی ئه و ژماره یه ی لیله دا بۆ ستوونه که
دانراوه دۆزینه وهی ئاسان ده بی.

زمانەوانی
 کوردواتەنی
 محەمەد ئەمین ھەورامانی
 لاپەرە «18»

«1»

زمان پر بە پێستی واتاکە ی و بە پێی رەویە و رەوشت و پێویستی چەرخ و باو و برەوی، شان بە شانی دۆخەکانی پێشکەوتنی ئەو خەلکە ی که بە کاری دەهینن و گفتوگۆ ی پێ دەکەن، دەبی لە ئالوگۆردا بی و زمانیکی زیندوو و نەمەیی و بی...
 وەختی زمان، لە دۆخی خۆی مایەو و گەشە ی نە کرد و پەرە ی نەسەند و لە گەل چەرخ و پێویستیەکانی رۆژانە ی ژیان نەسوورا، بیگومان ئەو زمانە مردوو!!
 مەییەو!! وەستاو!! چونکە ئەو خەلکە ی که گفتوگۆ بەو زمانە دەکەن مردوو!
 بەشیوەیەکی روتتر، خەلکی نییە بەو زمانە قسە و گفتوگۆ بکەن!! بۆیە، وایە! چونکە تەنها ناویکە، یان قاوغیکە، جگە لە چەند رەمز و وێنەیی نەبن که لە شیوەی چەند تیکستیکدان، هیچی تر نییە!! بۆ نمونە زمانی ئاوێستا چەند ھەزار سالی لە مەو بەرتر، زمانی سەرپاکی سەرانسەری خاکی کوردستان بوو، جگە لەو ھەش چەندەھا گەلی ئێرانی تریش گفتوگۆیان

«2»

پێ کردو و زمانی دینی و قازیگەراییەتی سەردەمیکی دەولەتی ساسانییەکان بوو، سەرەرای مانەو ی چەند تیکستیکی ئاوێستای پالەوییەکان – تیکستی دینی – و پەرسییەکان و ئاشکانییەکان و ساسانییەکان و چەندەھا تیکستی تر که بە زمانی ئاوێستاوی نووسراو نەتەو، سەرەرای ئەو ھەش که چی هیشتا ئاوێستا، ئێستە ھەر بە زمانیکی مردو لە قەلەم دەدری!! بۆچی؟ چونکی، حالی حازر، ئێستە گەلی نییە گفتوگۆ ی پێ بکات، که وابوو تەنها لە دۆخیکی مردوویە تیدا ماو تەو!!

لەمە ی سەرەو دەا، ئەو ھەمان بۆ دەردەکەوی که گەل و زمان لە ژيانا ھاوسەری یە کترن، گەلی زمانی تاییەتی خۆی نەبی بە گەل لە قەلەم نادری، زمانیش بە بی

ئەوێ گەلی بێی گەتوگۆی پێ بکات، بە زمان سەرژمێر ناکرێ! چونکە زمان و گەل، یاخود گەل و زمان هاوتەمەن و هاوبەخت و هاوڕۆح و هاوگیانن. هیچ کامیان لەوی تریان بەدەر نییە، لەبەر ئەمانە ڕوولەتی میژویی

«3»

زمان هینی گەل بەیەکەوێ جۆش دراون – هەر لەبەر ئەوێشە، ئەگەر ویسترا بەسەرھات و دۆستایەتی و ئالوگۆری باری ئابووری کۆمەڵایەتی گەلی بزانی، یەکی لەو ڕینگایانە یە کە دەتگەیهنیتە ئاوات و ئامانج گرتنی ڕینگای لیکۆلینەوێ میژوویی ووشە یە – لە کوێو هاتو؟ لەکەیهو هاتو؟ – واتە «ئیتۆمۆلۆژی و شە یە زمان».

بەھۆی وردبوونەوێ میژووی ئەو و شانەوێ کە کەرەسە یە زمانەکیان دروست کردو، هەن و نییە یە ئەو و شانەمان بۆ دەرەکەوێ، ئەو ووشە یە، لە کوێو هاتو! بەھۆی چییەو هاتو، هۆی هاتنی... واتای چی داو، ئیستە واتای چی دەدات، لە چە دراوسییە کەوێ وەر گیراو!...! هتد.

ئەم جۆرە لیکۆلینەوێ زۆر بە چاکی و چالاکیانە لایەکی گەورە یە میژوو و بەسەرھاتی زمانەکەمان، بۆ ڕۆشن دەکاتو.

لاپەرە «19»

«1»

زمانی کوردیش یەکیکە لەو زمانە یە کە لە دێرین زەمانەوێ تاوێ کو ئیستە، هەر تەقل و دەویەتی ڕینگای پێچ پێچ و سەخت و سەم و چالوچۆلی پر لە کۆسپ و ناھەمواری ترسناک و نەھات دەبرێ و ھەرگیزیش ڕۆژی لە ڕۆژان تا ڕادە یە ترووکە یە چاویکیش، گەلی کوردی بەجینەھێشتوو، پارێزگاری ڕەسەنیەتی ڕیزمان و دەنگسازیی خۆی کردو جگە لەوێش، نەرم و نیان بوو بەرامبەر ڕوولەتی دنیا و ڕۆژگار بەوێ کە بە فراوانی، پێویستی ڕۆژانە یە ڕۆزگاری گەلی کورد و چەرخ، ھەمە جۆر و شە و موفرەداتی بینگانە یە وەرگرتو – بە تاییەتی ئەوانە یە پێویست بوون بە ژیانی ڕۆژانە یە ڕۆزگاری کوردەواری!!

ئەو وەرگرتنە، یاخود ئەو جۆرە وشە و موفرەداتی بیگانه قەرز کردنە، ھەمەجۆر شیوہ - زار - یان لە زمانی کوردیدا پەیدا کردوہ! چونکە کەرەسە قەرز کراوہ کە، لە لایە کەوہ، لە رەگەزیکەوہ نییە. بۆ نموونە، ئەو وشە و موفرەداتە فارسیانە ی کە قەرز کراون، زۆر روالەتی شیوہ گۆکردنی فارسیان پێوہ دیارییە، تاوہ کو لە رستەشدا، ھەرۆھا قەرز کراوی تورکیش و عارەبیش...ھتد.

بەم جۆرە بەھۆی ئەو قەرز کردن و مانەوہ و تیکەلییەوہ چەند شیوہیی پەیدا بوون!! چەند زاری دروست بوون!! جا، کامیان زۆر رەسەنی کوردایەتی و کوردەواریەتی تیادا ماوہ تەوہ؟! ئەوہ پێویستی بە لیکۆلینەوہ یە کێ ورد و قولی زمانی کوردییەوہ و شیوہ کانیەتی شان بە شانی ئیتۆمۆلۆژی ووشە کانی...

«2»

ئەم ئەرکە گرنگەش، ئیشی یە کینک و دوان نییە، کاری سال و دوو سالیش نییە جگە لەوہش پێویستی بە زروفیکی تاییبەتی گونجاو و یارمەتیەکی پر لە زەرکاری ھەیە...

بە پێی وردبوونەوہی روالەتی جوگرافی، بۆمان ھەیە بلیین، ئەو ناوچانە ی زۆتر لە بیگانەوہ نزیکن روالەتی شیوہی زارە کوردییە کە یان زۆتر بە لای ئەو زمانە بیگانەدا دایتاشیوہ کە دراوسیانیە تا ئەو ناوچانە ی ناو کرۆکە ی کوردستانیان گرتۆتەوہ!! بە تاییبەتی ئەگەر ھاتو ئەو ناوچە کرۆکانە جموجۆلی رۆشنیریە تیا دا بوو! ئەم وتە یەش لام وایە بە لگە دار بی، ئەگەر ھەر ھێچ نە بی، ھەر بە سەرییە کەوہ بەرەو دواوہ بۆ پەرە پەرە کردنی میژووی دیرینی بەرھەم و تیکستی ئەدەبیی فۆلکلۆرییە نووسراوہ کانی نەتەوہی کورد، ئەو وەختە بۆمان دەردە کەوێ کە زاری ھەندە ناوچە ی نە بی، ئەوانی تر پاش چەند سەد سالی شویتەواری زاراوہ کە یان بەو جۆرە کە حالی حازر ھە یە ون دە بی!!

جا، پەرە پیدانی ئەو زارە کوردییە رەسەنە ی کە زیاتر رۆشنیران و خویندەواران پێی دەنووسن و پێی دەخویننەوہ و - بەو ھۆیەوہ زیاتر رۆشنیری لە گەشە کردن و پەرەسەندن دایە - ئەرکی سەرشانی ھەموو دلسۆزیکێ کوردە و ھەرۆھا ھی ھەموو

کوردیکی دلسۆزیشە... بە پێچەوانەشەو، هێنانه کایە زاری تر دەبیتە هۆی جیگا
لیژکردنی زارە ئەدەبییە، تا رادەیی لاوازکردنی و سەر

«3»

لێشواندن لە خۆتندەواران و رۆشنبیران و لاوازکردنی جموجۆلی رۆشنبیریەتی...

ئیمە لێرەدا مەبەستمان تیکستی کەلەپووری نییە، واتە کەلەپووری نەتەواپەتی بە
هەر زاری و شیوەیی بیی پنیوستە پارێزگاری قەوارە و روالەت و شیوەکە ی بکری،
بەلام بۆ لیکۆلینەو و دیراسەت کردن و توێژ هەلدانەو زاری ئەدەبیی کوردیی لە
هەموو زاریکی تر سەرلەبەرترە...

ئەم سەرلەبەرییە، فراوانترە سوودبەخستەر دەبێ، ئەگەر هاتوو ئەم دامودەزگا
کوردییانە کە هەن چاویان بربیتە ئاگاداری کردنی ئەم خالە و ئەم روالەتە و بە
تەنگەووی گەشە کردنیەو بن، بە شیوەیەکی تایبەتی ئەو دامودەزگا کوردییانە کە
دەرکردن و بلاوکردنەووی رۆشنبیری کوردییان خستۆتە ئەستۆی خۆیان، وەک،
کۆری زانیاری کورد و دام و دەزنا ی رۆشنبیری و بلاوکردنەووی کوردیی و
بەرپۆبەریتی خۆتندنی کوردیی و کۆمەڵی رۆشنبیرانی کورد و یەکیەتی نووسەرانی
کورد...هتد

چونکە خۆتندەوار و رۆشنبیری کورد زۆر بە پەرۆشەو هەموو دەمیکی تینوویەتی
رۆشنبیریان کردووە ئەم دامودەزگایانە و بە هیچ جۆری تینوویەتی رۆشنبیریان
ناکوژیتهو... جا، هەر لەبەر ئەوێ بەوێ دەستی هاریکاریەتی بەشداری کردن لە گەل
رۆشنبیراندا پنیوستە درێژ بکری بۆ وەرگرینی بیرورای زانیانی کورد و
کوردەوانییەکان زمانناسەکان بۆ هێنانهی

لاپەرە «20»

«1»

بەرھەمی بە پیزی وەھا کە بکری بە دروشم، بۆ ژيانندنەووی کەلەپووری کوردیی و
سەرفرازکردنی لە دەست زەبر و جەوری تۆز و خۆل و ئالوگۆری چەرخ، چونکە جگە

لە ھەزارەھا دەرس و عیبرەتی لێوھە فێر دەبین، بە عەمباریکی کەرەسە ی قامووسی کوردیی کە لە دەمیکەوھە چاوەروانی دەکری، لەقەڵەم دەدری – ھەرۆھا بۆ گەشەپیدانی زمانە ئەدەبییە کە بە ھینانی وشە و موفرەداتی زادە کوردییەکانی تر بە شیوھەکی زانستییانە بۆ ناو زارە ئەدەبییە یە کگرتوھە...

بەم بۆنە یەو، بە پێویستی دەزانم کە نەختی دەمی باسماں بکەینە ھەندێ وشە و موفرەداتی کە لە چەند بەرھەمیکی رۆالەت زانستییانە ی کوردیدا دەرچوون و ئومێدەوارین کە باسی «محەمەد علی کلای» مان لە جیاتی نووسینی پێشەکییە ک بەرھەمیکی زانستی نە کردبێ!!!

لە زۆربە ی ناوچەکانی کوردستاندا وشە ی «ھەشارگە» بۆ جینگای خۆشاردنەوھ ی درندە، بە تاییبەتی بە رۆژدا بە کاردەھینری، واتە لە کوردەواریدا ھەشارگە ی گورگ، ھەشارگە ی بەراز باو،..... بەلام ھەرگیزا و ھەرگیز نەبیستراوھ بوتری «ھەشارگە ی مەر»..

وشە ی ھەشارگە لیکدراوی

«2»

دوو وشە یە، کە ئەوانیش، «ھۆشار» «گا-جا» ن.. واتە جینگە ی پەنای درندە... بۆ نموونە لە زۆربە ی ناوچەکانی کوردستاندا دەوتری «سەگی ھەوشار»، بە واتای سەگیکی درندە، ئەنجا بەم پێی «ھەوشارگە» یاخود «ھەشارگە» ھەرۆک وتمان واتای جینگا پەنای درندە ئەدات... لێرەدا، ئەوھ ی کە زۆر سەرنج رادەکیشی ئەوھ یە، کە نازانم بۆچی ئەم بەرھەمە ی ئەم ناوھ ی پێوھنراو! ئەمە لە لایە کەوھ، لە لایەکی تریشەوھ بۆچی وشە ی «ھەوشارگە» یاخود «ھەشارگە» کراوھ بە «حەشارگە»، دوریش نییە کە بۆیە وا چەواشو کرابی، بۆ ئەوھ ی زیاتر سەرنجی بازار راکیشی!!!

با، ئیستەش چاوی بە کتیبی «چەند حەشارگە یەکی ریزمانی کوردی». لە چاپکراوھکانی کۆری زانیاری کورد بخشینین و بزانیان ناوھرۆکە ی چی تیدا یە. پێش ھەموو شتیک باشتر وایە تەماشای «شل کردنەوھ...» بکەین، کە نازانم ھۆ چی بی ئەم فرەیزی «شل کردنەوھ» ی لە جیاتی «پێشەکی، دەسپێشخەری، یا، سەرەتای باوو بە کارھینایی»!!

له م شل کردنه وه دا، هه ندی، یاخود ئه توانین بلیین کۆمه لی هه له ی ریزمانی به دیی ده کرین، که کتیبی ریزمان، هه رگیز نابی له زمانه که یدا هه له ی ریزمانی هه بی!!
ئهمانه ش، وه ک کوردواته نی، مشتیکن له خه باریک:

له لاپه ره «5» دا، مامۆستای نووسه ر نووسیویه تی و ده لی: «له م نووسینه مدا
نه ختیک به ولای

«3»

باسه به رچاوه کانی ریزمانه وه بو ناو هه ندیک له هه شارگه کانی ده ستووراتی ریزمانی
کوردیه وه ده رۆم...».

به بی لادان، ئه م وشه و موفره داته ریز کراوانه له چوارچیویه کی ریزمانی زمانی
کوردیدا دانه ریزراون، چونکه هه رگیز کورد نالی «به رچاوه کان»، به لکو کورد
ده لی «ئاشکراکان» یاخود «دیارییه کان» یاخود «ئه وانه ی که له به رچاون»
ههروه ها له کورده واریدا ناوتری «ده ستووراتی»، به لکم ده وتری «ده ستووری»
یاخود «ده ستوره کانی»، به م پییه، ده یوانی رسته که به م جو ره دابرپژی «له م
نووسینه مدا نه ختیک به ولای باسه ئاشکراکانی ریزمانه وه بو ناو هه ندیک له
ده ستوره په ناواکانی ریزمانی زمانی کوردیه وه ده رۆم...».

هه ر له لاپه ره چواردا ده لیت «لایه نه یه کجار بزر و ورده کانی بچکۆله ناریک و
پیچه کانی ریزمان...» سه رنجیکی ئه م فره یزه بده ین ده بینین که له واتا و ریکوپیکی
به پیی ده ستووری ریزکردنی وشه له سه ر ریبازی زمانی کوردی زۆر له نگه، چونکه
ئه گه ر شتیک یه کجار بزر بووبی هه رگیز نادۆزریته وه، ئه گه ر، هاتوو له ئاسۆی
دۆزینه وه شدا بوو ئه وه بزری یه کجار نییه!! جگه له مه ش ههروه ک وتمان ریزی
ئاوه لئاو و ناو ورده کاری تری فره یزی ناو رسته ی ته واو نییه. زۆر شتی زیاده ی
هیناوه ته ناویانه وه... لام وایه به م جو ره ریک بخرابایه باشته ره بوو «لایه نه ورد و
بزره ناریکه کانی

«21»

«1»

رێزمان...» به شیوهیه کی روتتر نازانم چۆن ئەمانه یه ک به شوین یه کهوه یه ک کهوتوون «وردەکانی» و «بچکۆله» و «ناریک» و «پنجه کهکانی» و «زۆر بزر»... هتد.

ههروهها نووسەر له لاپه ره «4» دا ده لیت «لەم نووسینه مدا خۆیتده واری عاده تیشم له حیسابان دهرهاویشته، به ولای خۆیتده واری عاده تیه وه، ئەو رۆشنییه شم تی نه خۆیتدۆته وه که ده خلیکی رۆشنییه که ی به سه ر رێزمانه وه نییه...».

وشه ی «حیسابان» ه ی کویره دییه که، ئەگەر زۆر به فراوانیش به کار بیته هه رگیز له ناوچه یه کی بچکۆله زیاتر ته جاوه ز ناکات، جا نازانم چۆن لیره دا له سه ر چه پهیره و ی به کار هاتوه! خو زاری ئەده بیی نییه و!! ئەمه له لایه کهوه له لایه کی کهوه، له و باوه ره دا نیم مافی دیاری کردنی خۆیتده واری عاده تی و رۆشنییه درای به یه کی، یاخود سه نگی مه حه کیکی تایبه تی بو ئەم جو ره کیشانه و پینانه دانرا ی!! هه ندی رواله ت و سیفه تی هه ن ئەگەر بدرین به رۆشنییه زمانناس، لام وایه ههروه ک نووسەر مافی هه یه دهرباره ی زمان و زمانناسییه وه بنووسی، ههروه ها هه موو رۆشنییه کی تری کورد ئەو مافه ی هه یه، ئەگەر هاتو بروانامه ی پسپۆری و جو ره قه باله ی تر له م روه وه نه خۆیتزانه وه و پشت گو ی خران!!

وشه ی «حیسابان» «دهرهاویشته» ش ههروه ک ئەوانه ی پێشوون زۆر که م جیگای

«2»

کوردستان هه ن که خه لکه که ی ئەم وشانه به م جو ره به کار به یین، ئەوه ش ناییه به لگه بو هینانه ناوه وه ی ئەم وشانه و به م جو ره، ئەوه له کورده وارییدا باوه ده لین...» له حیساب دهره یناوه...» نه ک «... له حیسابان دهرهاویشته...». ئیمه قسه مان له سه ر دارشتنی ئەو رسته یه ی سه ره وه یه!

له لاپه‌ره «3» دا مامۆستای نووسهر باسی دهنگ ده‌کات، که‌چی وا دیاره هیشتا جیاوازی نیوان «پیت» و «دهنگ» ناکات به‌وهی که ده‌لیت، «... دهنگی لامه قه‌له‌وه‌که‌ی...». ئه‌گه‌ر لامی قه‌له‌وه‌ بی، ئه‌وه «پیت» ه ئه‌گه‌ر مه‌به‌ستی ده‌نگیش بی، ده‌بوایه بیوتایه ده‌نگه قه‌له‌وه‌که‌ی «ل» ه، واته ئه‌وه ره‌مزهی که بو ده‌نگ دادهنری بیگومان ده‌بی جیاوازی رواله‌تی ته‌واوی له‌گه‌ل ئه‌وه پیت‌ده‌ها هه‌بی که له شیوازه‌ی وشه‌دا ئه‌وه ده‌نگه ده‌دات. بو نمونه «لامه» قه‌له‌وه‌که - ته‌نها «لامه» که - بریتیه له چوار ده‌نگ «دوو بزوین» و «دوو کۆنسوانت»... ئا ئه‌مه‌یه کاری فۆنه‌تیک، ئه‌گه‌ر ده‌پرسی فۆنه‌تیک چیمان بو ده‌کات!!

له لاپه‌ره «3» دا نووسهر ده‌لی «... ده‌میان له فارسی وه‌ردا...». له کورده‌واریدا ده‌لی «... ده‌میان له فارسی وه‌ردا...». له کورده‌واریدا ده‌لی «ئاو له ده‌مت وه‌رده...» هه‌روه‌ها ده‌لین، «... ده‌می له فارسییه‌وه داوه» هه‌رگیز نه‌بیستراوه بو‌تری «ده‌می له فارسییه‌وه وه‌رداوه!» له لاپه‌ره «8» دا نووسهر چه‌ند جارێ

«3»

فره‌یزی «جووجه‌له‌ی که‌و» ی به‌کاره‌یناوه... که بیگومان ئه‌مه زۆر دوره له کوردواته‌نییه‌وه و واش له قه‌له‌م ده‌دری که ئه‌مه ته‌نها له لایه‌ن نووسه‌ریکی سه‌رمیزه‌وه ناشاره‌زای هه‌ن و نییه‌ی خه‌لکی کوردستان و کورده‌واریه‌وه نووسراوه. چونکه کورد هه‌رگیز نه‌ی وتوه «جووجه‌له‌ی که‌و»، ئه‌وه‌ی له‌م روه‌وه وترا، ته‌نها «جووجه‌له‌ی مریشک» ه، به‌لام «که‌وبار» و «باره‌که‌و» و «گووار» «کو‌فار» باوه و به وردیله‌ی که‌و وتراوه...

«»